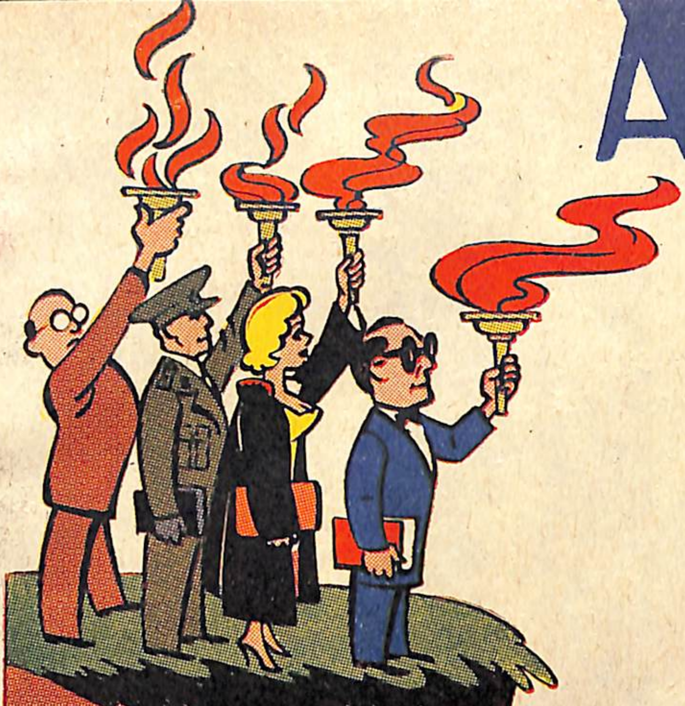
Akbaba

Gürsel: «Halk ile aydın arasındaki açığı kapatmalı» dedi.

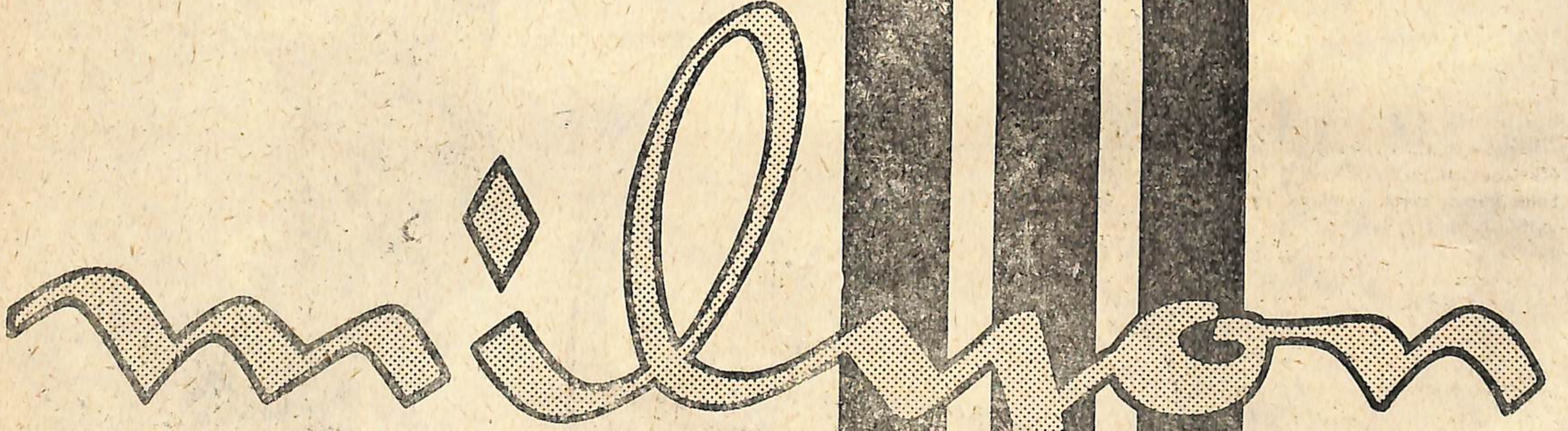
Kendi çukurlarını kazanlar!

1960
YILINDA:

DAİMA DAHA FAZLA... DAİMA EN FAZLA İKRAMİYE

8

70 APARTMAN DAİRESİ
10 ADET 100.000 LİRA
10 ADET 50.000 LİRA
50 ADET 5.000 LİRA
250 ADET 1.000 LİRA
ayrıca çeşitli ve zengin
PARA İKRAMİYELERİ

her 200 liraya
1 kur'a numarası

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 647

Akbaba siyasi mizah gazetesi

AÇLAR!

Aç adamdan korkunuz. Yalnız karnı aç olandan değil, ruhu aç olandan, hele gözü aç olandan!

Değil insanın, hayvanın, toprağın bile açı tehlikelidir. Bir atalarsözü «Aç ayı oynamaz» demiş. Sade oynamamakla kalsa yine iyi. Saldırır da...

Faruk Nafiz Çamlıbel, güzel bir şiirinde:

Doğar aç midelerden nur topu ihtilâller!

Demişti. Yanlış mı?... Yakın ve uzak tarihe bakınız: Her ihtilâl bir açlıktan doğmuştur. Ya mide açlığından, ya hürriyet açlığından!

Açlık... İradeleri kötürüm eden, başları döndüren, gözleri kan bürüten dinmez; tükenmez acı... Şehirdeki kurdu dağa o çıkarır. Dağdaki kurdu şehre o indirir!

Aç insandan korkunuz. Aç hayvandan korkunuz. Aç topraktan bile korkunuz: Susuz, gübresiz, aç tarla, ektiğiniz tohumu, kuru dişleriyle yer, övütür!

Siz, haksızlıklar dünyası önünde:

Büyük balık küçük balığı yer demişler,

Bok yemişler!

Diye terbiyesini kaybedecek kadar öfkelenen şaire bakmayınız. Büyük balık küçük balığı yemiştir, yemektedir, daha bir hayli zaman yiyecektir de...

Eli boş dönen balıkçı:

— Balık balığı yerse balıkçı ne yesin, dememiş mi?...

Ama açlığın en tehlikelisi, en oburu, en doymazı aç gözlülüktür. Karnı aç olanı, iki kaşık eksik, iki kaşık fazla, doyurabilirsiniz. Ya gözü aç olanı?... Onu ne ile doyuracaksınız?

Nasrettin Hoca'nın bostanına bir hırsızla iki öküz girmiş. Hoca, sebzeleri sömüren öküzleri bırakmış, çullanmış hırsızın üstüne... Herif, sopayı yedikçe feryat edermiş:

— Hoca, benimle zorun ne?... Hayvanları kovsana!...

— Yooook, dermiş, Hoca... Onlar yeseler yeseler, karınları doyuncaya kadar yerler... Ama sen, mideni doldurduktan sonra ceplerini de doldurup gidersin!...

Hafızanızın beyaz perdesinden kimbilir kaç film geçiyor şimdi: Bir apartıman, doymamış!.. Üç apartıman, doymamış!... Bir milyon, doymamış!.. On milyon, yine doymamış!

Profesör doktor Deli Saim, bir gün sınıfta, Tıp Fakültesi öğrencilerine sormuş:

— İnsan neye benzer?..

Verilen cevapların hiçbirisini beğenmiyen rahmetli doktor:

— İnsan boruya benzer, demiş, bir delik yukarıda, bir delik aşağıda... Ne doymak bilir, ne dolmak!

Ama bir de cebi, midesi değil de ruhu aç olanlar vardır: Şöhret açları, ikbal açları... Bakarsınız, şairdir. Ama Tanrı, ışığını esirgemiştir ondan... Ömür boyu dizdiği mısralardan bir teki dillerde dolaşmamaktadır. Bu aç adam, şair olamaz ama yamyam olur. Günün birinde, dişlerini bileyerek, kıymetli, şöhretleri yemeğe saldırır!

Böylelerini her yönde görürsünüz: Üniversite kürsüsünde, ameliyat masası başında, partiler içinde... Hele bizim yokuşta!

Dikkat ediniz: Gözü aç adamın hırsı, büyük lokmaya değil, küçük lokmaya karşıdır: Milyonluk bir rotatif makinesini kıskanmaz da sizin dolma kaleminizi kıskanır... Neden mi? Eeee, ne yapsın fakircik, arzusu, hasedi, kıskançlığı o kadarına yükselemez, ancak size kadar tırmanır da ondan!

Şu on yılın tarihi, bir açlar, bir doymazlar tarihidir. Dilinizin ucuna gelen o meşhurlarımızın hepsi, hepsi, hepsi açtı: Kiminin karnı, kiminin gözü... Ne acı şeydir bu, aç geldiler, aç gittiler!

Atalarımız: «Gözünü toprak doyursun» sözünü belirsiz yüz yıllar gerisinden hangi açlar için söylemişlerdir acaba?

Yusuf Ziya ORTAÇ

※

Kısaca :

1 — Otomobilimi Avrupa'dan getirmedim.

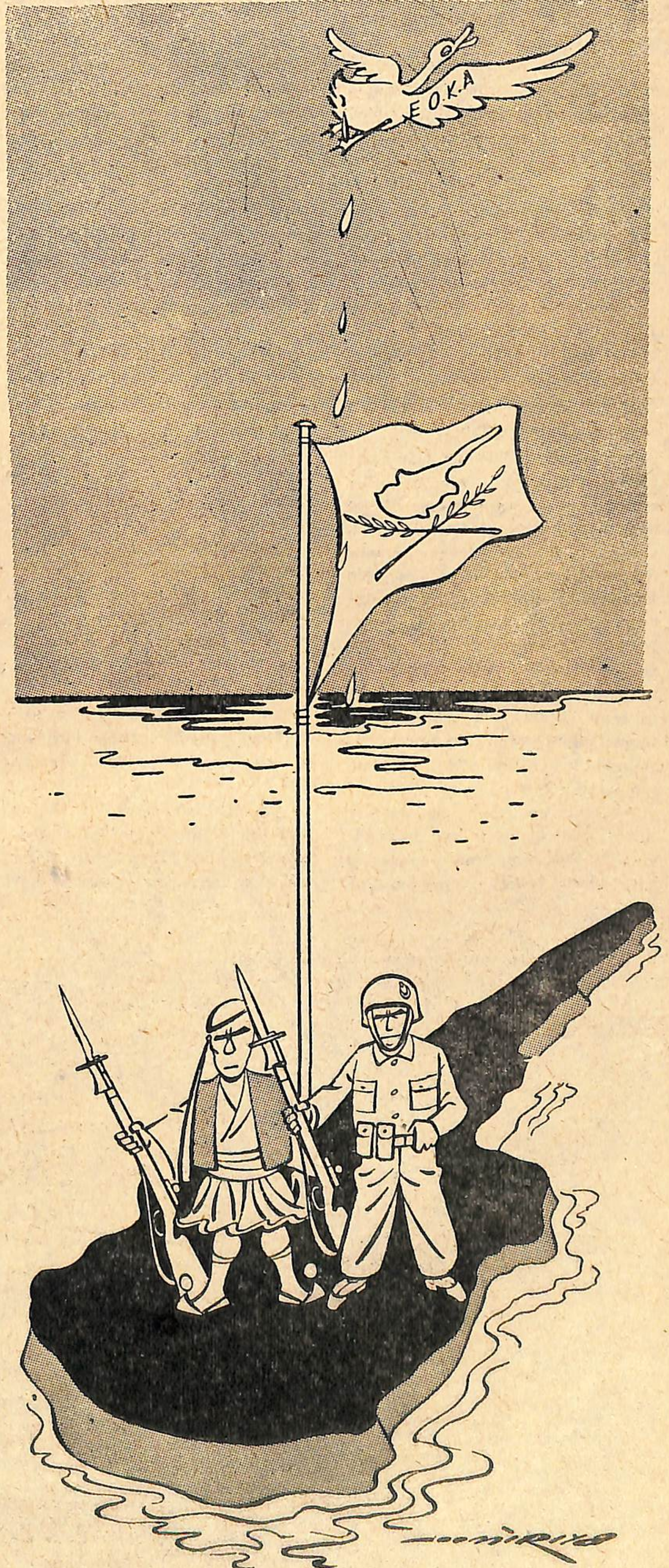
2 — Komisyoncu Çakır vasıtasiyle, mukavelesini İstanbul Altıncı Noterinde yaparak, tanınmış bir tüccardan satın aldım.

3 — Geçen Meclisin —içlerinde C. H. P. liler de olduğu halde— yüzlerce üyesi «Serbest ithal» rejiminden faydalanarak araba getirttiler. Bunlara: «Baylar dövizi nereden buldunuz?» diye sormak kimsenin aklına gelmiyor da, genç meslekdaşlarım benim İstanbul'da, Türk parasiyle satın aldığım 1956 modeli eski arabanın üstünde tepiniyorlar.

Aliah Allah, şu memlekette otomobile lâyık olmıyan bir ben mi kaldım?

Bundan sonra cevap yok. Her tecavüz için bir dâva... Tecavüz varsa adalet de var.

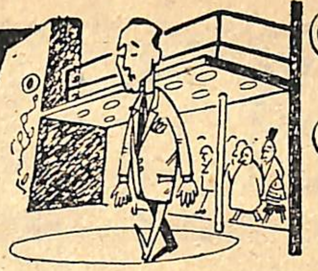
Y. Z. O.

YAZISIZ

İZMİR FUARINDA

adnan veli

GEÇENLERDE İzmir'e gitmiş, fuarın açılışında bulunmuştum. Her senekileri bilmiyorum ama, bu yıl fuar hoşuma gitti. Yabancı paviyonların her biri bir âlem... İnsan o paviyonları dolaşırken kendini bambaşka bir dünyaya girmiş sanıyor. Meğer medeniyet ne kadar ilerlemiş de bizim haberimiz olmamış. Alman paviyonunda, Amerikan paviyonunda, İngiliz paviyonunda, Japon paviyonunda öyle şeyler gördüm ki, patatesi hâlâ bıçakla soymamıza, yüzümüzü hâlâ havlu ile kurulamamıza, masanın üstüne hâlâ örtü yaymamıza, pirinci hâlâ elle ayıklamamıza, düğmeyi hâlâ iplikte dikmemize şaşıp kaldım. İnsan o rahatlıkları, o kolaylıkları, o imkânları gördükten sonra fuar'dan ister istemez bir «Aaah!» çekerek çıkıyor. İnsanoğlu fezayı fethe çıkmış ama, yeryüzünde yapacağı iş kalmadıktan sonra!

Her yıl niye böyle bir fuar açılır bilmiyorum. Çünkü fuar'da teşhir edilen eşyaları satın almanız kabil değil... Kedi ciğere bakar gibi paviyonların önünde dolaşıyorsunuz. Sonra da hem düşüne düşüne, hem kaşına kaşına otelin yolunu tutuyorsunuz. O vitrinlerden bir çorap, bir küçücük vazo, bir çay takımı, bir traş makinesi, satın alabilmeniz mümkün olmuyor. O halde bu fuarı,acaba niçin açıyorlar?.. Niçin bunca insanı imrendirip imrendirip sonunda kapı dışarı ediyorlar?.. Yutkunmaktan boğaz olalım diye mi?

Tekel İdaresi, fuar için «Bafra» ayarı, özel sigaralar çıkarmış. Fiyatı da 90 kuruş. Ama o muazzam safa içinde Tekel paviyonunu bulmak kabil olmadığı için, karaborsacılar halka bir kolaylık yapmışlar. Fuarın her tarafında o sigarayı 100 kuruştan satın alabiliyorsunuz. Karaborsadan şikâyet edenler, acaba bu kolaylığa ne diyebilirler?..

Fuar'da, yabancı memleket paviyonlarından alış veriş etmek kabil olmuyor demiştik. Ama karaborsacılar bunun da bir çaresini bulmuşlar. Paraşüt kulesinin önündeki geniş asfaltı, bilhassa geceleri, kaçak mal satışı için çarşı haline getirmişler. Ellerinde küçük valizler taşıyan açıkgözler, yoldan geçenlerin yanına sokulup usulca fısıldıyorlar:

— Amerikan paviyonundan ne istersen bizde var bey abi!.. diyorlar.

O zaman müşteri sormıya başlıyor:

— Kravat var mı?

— Daniskası var...

— Ya sveter?..

— En birinci Amerikan sveterleri bizde... Genç kız teni gibi vallahi... İpek!

— Sofra takımı?..

— Şaheseri var...

Ve sonra sizi bir ağacın altına götürüp istediğiniz malları gösteriyor. Eğer istediniz eşya yanında değilse, bir saat sonrası için randevu veriyor.

Fuar'daki bu serbest piyasadan bir Şanel Losyonu satın almış olan bir ahbabım yana yakıla derdini anlattı:

«— Koca şişeyi altmış liraya aldım, diyordu. Halbuki parfümöri mağazalarında 140 liraya satılıyor. Fırsatı niye kaçırayım? Çantama koydum. Eve gidince şöyle bir boynuma, yüzüme, gözüme süreyim dedim. İyi bir friksiyon yaptım her tarafıma... Fakat tuhaf değil mi?.. Benim bildiğim Şanel'in kokusuna hiç benzemiyor. . Herhalde nezleden genzim tıkanmış diye ilkin aldırış etmedim. Ama ertesi sabah uyanınca ne göreyim. Şanel şişesinin dibinde iki parmak tortu yok mu? Aklım başımdan gitti. Şişeyi şöyle bir çalkalıyayım dedim. Köpük köpük oldu. Bir de burnuma götüreyim ki, Büyükada asfaltı gibi kokmuyor mu?.. Gözü kör olasıca herif, böbrek sancısı mı çekiyor nedir? Okselat dolu!.. Ondan sonra halimi varın siz düşünün. Artık o boynumu, kulağımı, yüzümü sabunlu sularla köpürte köpürte bir hal oldum.»

Ben bu olayı, Fuar'daki serbest piyasadan alış veriş etmek istiyenlere, belki bir faydası dokunur diye naklettim.

Fuar dönüşü, Lozan Kapısından bir taksiye binip, 300-400 metre ileride indim. Adama iki buçuk lira uzattım.

— Beş lira vereceksin arkadaşım, dedi.

— Neye beş lira?.. Sizin saatiniz yok mu?..

— İzmir'in taksilerinde saat bulunmaz.

— Müşteriden nasıl para alırsınız siz?..

— Tarifeye göre alırız.

— Öyleyse tarifenizi gösterin.

— Tarife yanımda değil.

— Peki, benden neye istinaden beş lira istiyorsunuz?..

— Hakkım o kadardır da ondan.

— Ben sizin hakkınızın beş lira olduğuna nasıl kanaat getireyim?

— Senin kanaatın benim neme lâzım... Ben beş lirama bakarım.

— Ben de bu parayı, neye dayanarak istiyorsunuz diyorum.

— Doğrusunu istersen arkadaşım, evel Allah yumruğuma dayanarak istiyorum.. Sonra ben nöbetteki o sırama gelinciye kadar yedi defa marşa basmışım.

— Yaaa, demek ben arabaya binmeden önce şoföre yaklaşacağım, pazısını yokluyacağım: «Sen bu arabanın marşına kaç defa bastın?» diye soracağım. Ondan sonra da parayı ödiyeceğim. Öyle mi?..

— Öyledir tabii...

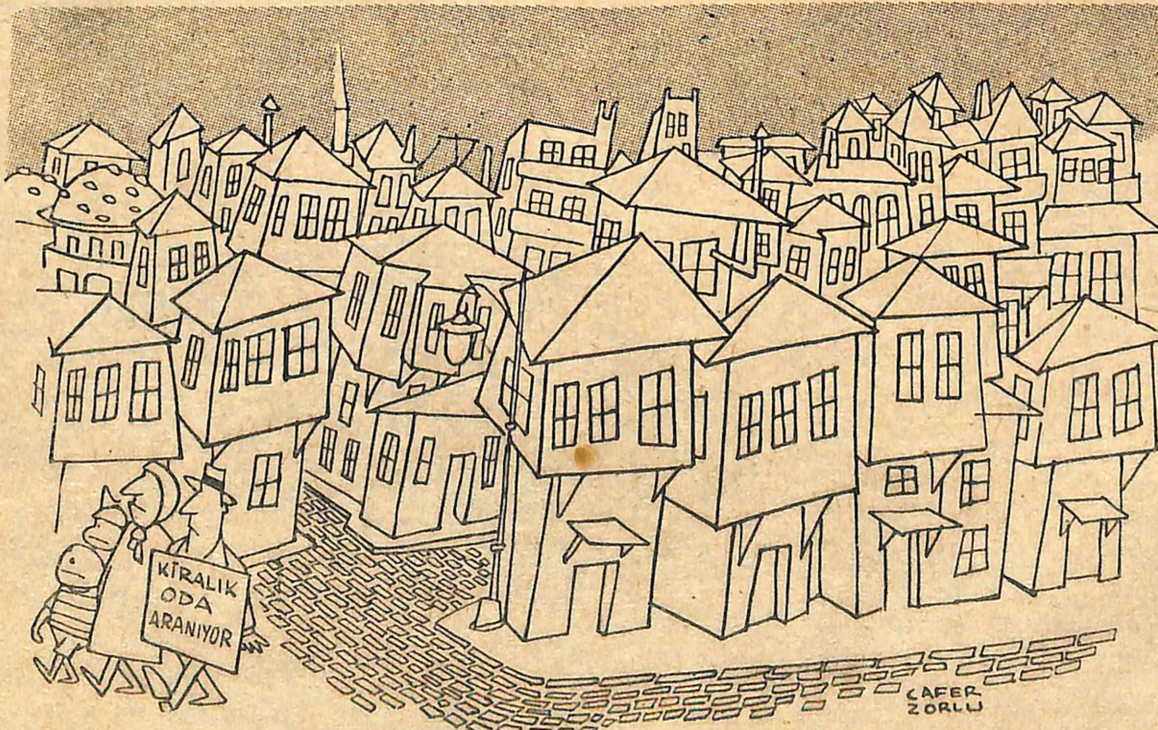
— Ben şimdi size beş lirayı veririm ama, yarın da trafik müdürlüğüne şikâyet ederim. Trafik müdürlüğü sizi sıkıştırır. Paranın üstünü bana geri getirmeniz için ceza yazmıya kalkar. Siz de cezadan kurtulmak için beni bulmak, özür dilemek istersiniz. Adresimi ararsınız. Nihayet nerede kaldığımı öğrenirsiniz. Oraya geldiğiniz zaman ben dışarı çıkmış bulunurum. İkinci defa gelmeniz icabeder. O vakit ben paranın üstünü geri almamak için nazlanırım. Siz «ille alacaksın» diye ısrar edersiniz. Sonunda zorla kabul ederim. Ama bütün bu işler için zahmet çekersiniz, eziyete uğrarsınız. Hani ben şimdi beş lirayı vermiyorsam, sırf sizi bu kadar zahmetten kurtarmak için böyle hareket ediyorum. Eğer gene de ısrar ederseniz, alın beş lirayı...

Adam, meselenin o akşam bitmiyeceğini, ertesi gün de devam edeceğini anladığı için, biraz gevşedi:

— Ver şu iki buçuğu dedi. Zaten senin gibileri ben kendime muhatap saydığım için, kabahat bende.. Sen kim, ben kim... Burada oturmuş da münakaşa ediyoruz.

Şoförün sırf bu sözü yüzünden ertesi gün trafik müdürlüğüne şikâyet ettim. Bir başkomiser beni karşıladı. Ben konuşurken o sakız çiğniyordu. Bir vatandaşın şikâyetini sakız çiğniyerek dinliyen adamdan hayır gelir mi?.. Bitişik odadaki trafik polisine havale etti işi. O da Belediye iktisat müdürlüğüne havale etti. Belediye iktisat müdürlüğü ne reye havale etti bilmiyorum. Havalelerin ardı arası kesilmeyince benim üzerime havale geldi. Sanki ben İzmir'e fuar'ı görmiye değil de, muamele takip etmiye gitmiştim. Bunlar, iç turizmin minicik meselelerinden de o sebeple biraz ilİştim.

İzmir Fuarı'nın en hoş taraflarından biri de, otel işi. Fuarın hoş tarafı diyorum. Çünkü otel meselesi fuarla birlikte ortaya çıkıyor. Denizcilik Bankası «İstanbul» vapurunu kıyıya yanaştırmış. Kamaraları kiraya veriyor. İyi bir şey.. Kolaylık... Ama gelgelelim, bütün kamaralardaki kilitler sökülmüş. Kapılar

YAZISIZ!

Vedat **TOS** Saygel

Yanlış iş

Sevd'ği bar kadınını öldüren evli, üç çocuk babası kaatil polis:

— Hayatta bir şey olamamıştım, polis oldum, demiş.

Hayatta bir şey olamadıklarından milletin sırtına yüklenenlerin kaderini görüyor musunuz? Kimisi, polisken kaatil, kimisi de:

— Sâbık olmıyacağım! derken, sâbıkalı oluyor.

Ah şu unutkanlık!

Olimpiyat kafilemiz özel olarak hazırlanan Ay-yıldızlı rozetlerimizi götürmeyi unutmuş! Onlar unutmasına unutmuş ya, pek önemli bir habermiş gibi gazetelerimizin yazmasına akıl erdiremedik.

Gemi alıp uskurunun unutulduğu; otobüslerine yolcu alıp, biletçisinin unutulduğu; uçaklarının postayı unutarak hareket ettiği; kaptanlarının sefere çıkıp, uğrayacağı iskeleyi unuttuğu memlekette, spor kafilesi çok çok da götüreceği rozetleri unutmuş, bundan ne çıkar?

Biz dua edelim, sporcularımız Olimpiyata ne için gittiklerini unutmasınlar. Ya maazallah bir de Olimpiyat dönüşü:

— Bizi neden gönderdiğinizi yolda unuttuk, tâ buralara kadar sormağa geldik, derlerse?..

kilitlenmiyor. Sebebini kamaracı çocuklardan birine sordum. Güldü:

— Sen anlarsın abi, dedi..

— Ben anlıyamadım. Sen anlat bakalım...

Çocuk daha çok güldü:

— Nişanlılar için, dedi. Kapıların kilitli kalmaması, daha münasipmiş... İdare onun için sökmüş...

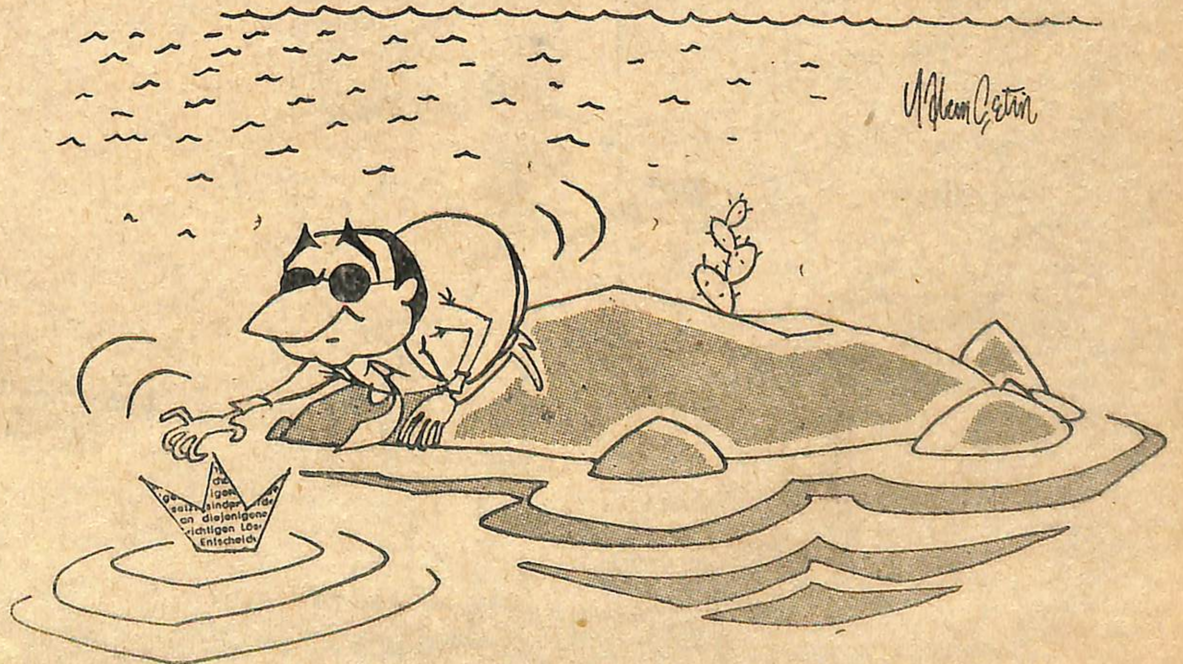
Allah Allah... Vapur yürürken nişanlılara bir şey diyen yok. Ama yerinde dururken nişanlılara fazla tahammül edemiyorlar galiba.

Lâfı uzun etmiyelim. Benim ne anahtar, ne kilit meselesiyle ilgili bir halim olmadığı için, inbat rüzgârına karşı, açık kapılı kamarada rahat rahat uyudum.

Adnan VELİ

Rehber — Bunlar mı?... Şey... Penguen kuşları!..

YAZISIZ

HÜSEYİN KORKMAZGİL

Mebus OLACAK Adam

Kaymakam zile bastı, giren kapıcıya:

— Çay söyle bize oğlum, dedi, demlice olsun şöyle.

Sonra Ramazan'a döndü:

— Demek böyle ha Ramazan efendi? Yahu sen mebus olacak adammışsın be. Ne diye kendini çarçur ettin buralarda?...

Ramazan hiç bozmadı:

— Evet beğefendi, dedi, ben de düşünmüyo değelim. Lâkin şu fıkaralığı mebus yapmalı da önce, soğna beni.

Kaymakam havaleli - havaleli gülmeğe başladı yine. Ötekiler de gülüyorlardı. Hattâ iki kat gülüyorlardı!

— Allah iyiliğini versin Ramazan efendi, dedi Kaymakam, çok güldürdün beni bugün.

Ötekiler de:

— Allah belânı versin Ramazan, karnımız ağrıdı gülmekten, dediler.

Ramazan'ın fıldır - fıldır yanan mavi gözleri bu ilçe büyüklerini durmadan gıdıklıyordu. Kaymakam demlice çaya iştahla yumuldu.

— Peki Ramazan efendi, dedi, sana bir şey soracağım ama, doğru cevap verecegsin, kaçamak yok. Kaç karın var ama doğru söyle?

— Dayanabilirsen doğru çok bizde beğefendi, dedi. Lâkin ıcık düşüneyim de...

Parmağını şakağına dayadı, birtakım hesaplara daldı.

—Ne o, dedi Kaymakam, kadroyu bilmiyor musun yoksa? Aşkolsun be Ramazan efendi. Yahu insan kaç karısı olduğunu bilmez mi?

Gülme sırası Ramazan efendideydi:

— Biliyom, beğem biliyom, dedi. Emme, Hazine mallarını da hesaba dahil itmeli mi, itmemeli mi diye düşünüyodum.

Bastılar kahkahayı. Kapıcı girdi:

— Atlar hazırmış beyefendi, dedi, sizi bekliyorlar.

Gülüşüp şakalaşarak çıktılar. Dışarda pırıl-pırıl bir Mayıs güneşi vardı. Kaymakam beylik ata beyefendice kuruldu.

★

Yolda hep takılıyordu Kaymakam, Ramazan efendiye. Çeşitli sorular soruyor, Ramazan karşılık versin vermesin, kahkahalarla gülüyordu. Öyle hazır kahkahalar değildi bunlar. İçi dışı gülüyordu bugün Kaymakamın.

— Doğru söyle, dedi, bugüne kadar buraya gelen kaymakamlar içinde en iyisi hangisiydi?

— Zâtınız da dahil misiniz buna beğefendi? dedi Ramazan.

— Tabii tabii...

Bunun üzerine Ramazan bir hayli düşündü:

— Doğrusunu istersen beğefendi, dedi, buraya gelen gaymakamların içinde yalnız bi denesi eyiydi. O da...

Kaymakam merakla sordu:

— Adı neydi bu zâtın?

— Adını bilmiyom.

— Soyadı?

— Soyadını da bilmiyom.

— Allah - Allah... Peki eni boyu? Yâni eşkâli?

— Onu da bilmiyom.

Kaymakam havaleli kahkahalarının en havalelesini attı:

— Ulan ne biçim iş bu Ramazan efendi? dedi. Ne kadar kaldı bu zât-ı muhterem burada?

— Onu da bilmiyom.

— Hoppalaaa... Peki nesinden belli iyi olduğu?

Ramazan en tatlı yüzünü kullandı:

— Vallaha beğem, dedi, bu zâtı heç kimse tanımaz ona bakarsan. Çünkü bu zat bizim buraya tâyin edilip de gelirkene yolda araba devrildi de öldüydü. İşte en eyisi oydu.

Kahkahalar kamçı gibi şakladı atların sağrılarında. Yol, kayalık bir bölgeye gelince daraldı, sarplaştı. Birerle kola geçmek zorunda kaldılar. Ramazan saygısızlık olmasın diye öne geçmedi.

— Düşsene önümüze, dedi Kaymakam. Neden öyle kaçıyorsun?

Ramazan bu, karşılıksız bırakır mı?

— Affidersin beğem, dedi, yol gözelikene öne geç demiyodunuz. Yol sarpa vurunca aklınıza geldik değel mi? Bizim yollar hep böyledir beğefendi. Her zaman kitap okunmaz ya, ıcık da erazi okumasını öğrenin. Ne çekiyok bu yollarda bi görün. Caddede gezen efendi olur, bu gayalıklarda gezen de eşkiya olur işte bizim gimi. Ne dıdin beğefendi?

Kaymakam değişik bir tonla güldü. Birkaç keklik kalktı önlerinden, aşağıdaki kayalığa doğru süzüldü. Kaymakam atın başını çekip Ramazan'a döndü:

— Bıldırcın mı bunlar?

— Hayır. Biz keklik derik bunnara. Bizim buralarda bıldırcın bulunmaz. Bıldırcın sizin oralarda olur. Bizim buralarda keklik olur, efendime söyleyim, benim gimi toylarınan Ali beğ gimi angıtlar dolaşır buralarda.

Ali bey dediği bankacıydı. Köylere birkaç kez karısıyla birlikte çıkmıştı da angıt koymuşlardı adını. Bilirsiniz angıtlar hep çift dolaşırlar. Bu açıklamayı tapucu yapmıştı. Kaymakamın pek hoşuna gitmiş olacak ki köye varıncıyadek sorup durdu:

— Kimler dolaşır Ramazan efendi?

— Bizim gimi toylarınan Ali beğ gimi angıtlar beğem.

— Ha ha hah...

Köye girmişlerdi. İnce bir mayıs kokusu vardı havada. Yandaki harman yerinde birkaç çocuk «Gâvur Kalesi» oynuyorlardı. Beri yanda iki kadın tezkereyle helâ döküyor, az ötede çamura batmış birkaç kişi kerpiç kesiyor, daha yukarda da ev yapanlar görülüyordu. Kaymakam bir zaman baktı köye. Sonra:

— Hep böyle kerpiçle mi yaparsınız evleri? dedi.

— Kerpicinen, dedi Ramazan.

— Peki ama tuğla daha sıhhi değil mi? Romatizma yapmaz mı bu çamur?

Ramazan burnunun ucuyla güldü Kaymakam'a:

— Kerpiç daha sıhhi oluyo beğem, dedi. Para virmiyok, bir. Yağmuru yaşı emiyo, iki. Golaycana başımıza yıkılıyo, üç. Hanı, Emelikan gâvuru bile beğenmiş bizim kerpiç damları. Yaşasın Türkiş demiş!

Kaymakam yine değişik bir tonla güldü. Atları az daha sürdüler. Yandaki havzada tezek yapıyorlardı kadınlar. Biri kovayla su döküyordu gübre yığınına. İkisi sıvamış paçaları, girmiş gübre yığınının içine, cokkudu cokkudu gübre çiğniyordu. Biri özleşmiş gübreyi lop yapıp uzatıyor, biri de bu lopları elleriyle yassıltarak tezek yapıyordu. Hepsi de dirseklerinecek gübreye batmışlardı. Kaymakam acı bir şey yemişçesine buruşturdu yüzünü:

— Ne bu böyle Ramazan efendi?

— Hangisi beğem?

Amerika'da bir zencinin evi dinamitle uçuruldu.. (Gazeteler)

YAZISIZ

— Na şu gübrenin içindekiler? Kadın mı onlar?

— Tabii kadın beğem. Sen ne sandın ki? İlâhi gaymakam beğ! Yahu bizim avratlar onnar... Bizim hanımlar bre gaymakam beğ.

— Yapma be Ramazan efendi?

— Vallaha ben yapmadım beğem, Allah yapısı.

Kaymakam mendilini burnuna götürdü:

— Çok kötü bu be, dedi. Nasıl yatıyorsunuz bunlarla, koynunuza alıp ta?

Ramazan bir çocuğu sever gibi, uzun uzun, ince ince baktı Kaymakamın yüzüne:

— Affidersin beğem, dedi, sizinkilerinen herkes yatar. Mârifet bunnarınan yatmada!

Sonra tezek yapanlara doğru seslendi:

— Heey avrat! Misafir geldi, çabuk ol da odayı aç... Sana diyom Fadimeeee, duymuyon mu?

Kaymakam çantasından çıkardığı yemeği yedi ve ilçeye varıncayadek hiç gülmedi.

Hüseyin KORKMAZGİL

※

Dizgin!

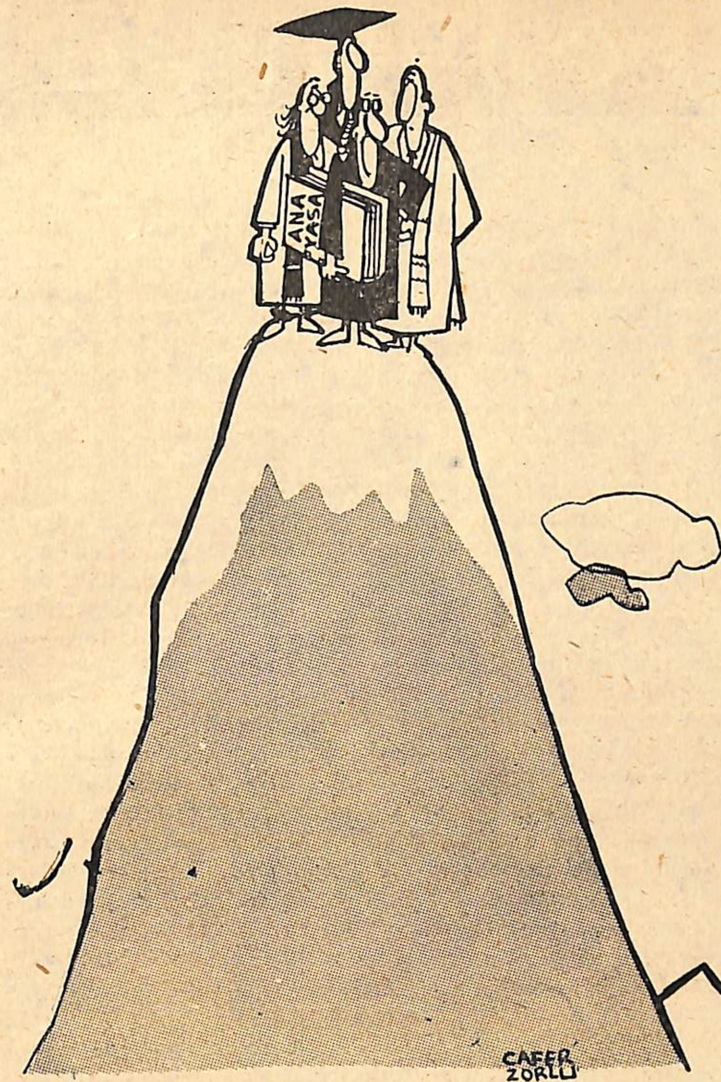
Bayan Aylâ Büyükadadan hoppa bir eşeğe binmiş, çamlıklara doğru koşturuyordu.

Eşekçi, telâşla arkasından bağırdı: Dizginleri elinize alın, dizginleri...

Bayan Aylâ bir kahkaha ile cevap verdi:

— Korkma, korkma... Ben evliyim, dizginsiz de kullanırım!

Anayasa Uludağ'da hazırlanıyor. (Gazeteler)

— Burası istediğiniz kadar havadar değil arkadaşlar, Everest'e çıkalım!

Bir Açıklama

Sayın Vâlâ Nurettin Vâ-Nû dan aldığımız mektuptur:

Şair Yusuf Ziya Ortaç

Akbaba Gazetesi Sahibi

Kıymetli üstat,

Eski Başvekil Adnan Menderes'e yazdığın mektuplarda benim Cumhuriyet gazetesinde neşredilmiş bir seyahat intibaıma dikkati çekmişsin. Bazı tanıdıklarım ve gıyabî dostlarımca, bu, yanlış yorumlanmış; mektubunu aleyhimde jurnal sanarak telefonla beni ikaz ettiler.

Halbuki sen bana vaktile: «Arap dünyasındaki seyahatlerinden avdetinde yazdıkların çok enteresandır. Resmî vazifesi olanlar bu hakikatleri senin gibi görememişler. Ben Başvekile, neşriyatını ilgi ile okumasını tavsiye ettim.» demiştin.

Adnan Menderes'e yazdığın mektupta bana ait kendi aleyhinde jurnal saymamalarını, bilâkis bir millî mevzu etrafında hükûmetin alâkasını çekici bir hizmet saymalarını tanıdıklarımdan ve gıyabî dostlarımdan rica ettim. Arzu edeceğin yerde neşrettirebileceğin bu mektupla umumî efkâra da durumu bildirebilirsin.

Bu vesile ile hürmetlerimi bildiririm, sayın üstat.

Vâlâ Nureddin Vâ-Nû

Suyu tutup baraj ettin,
Bakanlığı garaj ettin,
Doğru yolu viraj ettin,
Bre Menderes, Menderes!

Yaylâda şeker fabriği,
Bir eli döker ibriği,
Radyoda kandil tebriği,
Bre Menderes, Menderes!

Havuza yaptırdın liman,
Milyonları döktün heman,
Onbeş milyon açık cem'an,
Bre Menderes, Menderes!

Kara cübbeli dediğin,
Yatıp falaka yediğin,
Haniya saygı dediğin?
Bre Menderes, Menderes!

Kim ne verse hemen aldık,
Uçan kuşa borçlu kaldık,
Sizleri Tanrı'ya saldık,
Bre Menderes, Menderes!

Vatan içre vatan kurdun,
Tehlikeye bilek burdun,
Biz de evlâdıydık yurdun,
Bre Menderes, Menderes!

Kibir Kaf dağını aştı,
İşin, dikine traştı,
Çarşaf ayağa dolaştı,
Bre Menderes, Menderes!

Gençliğe attın kurşunu,
Hapse tıktın bunu, şunu,
Uçurdun akıl kuşunu,
Bre Menderes, Menderes!

Yusuf Kenan EKŞİOĞLU

YAZISIZ!

Burhan Topaloğlu

resmen yaz

MÜDÜR bey gözlüklerini düzelttikten sonra kükredi:

— Ben masal dinliyemem efendi, anlattıklarını resmen yaz!

Dairede kimse lâkırdıdan anlamazdı. Muntazam bir daireydi bu... Öyle muntazam daireydi ki hademeyi çağırıp:

— Bana filânca dosyayı getir. dediniz mi sert sert suratınıza bakar:

— Resmen yazın efendim. derdi.

Ve siz resmen yazar, imzalar, tarih atardınız.

★

Genç memur, Hüseyin Hüsnü bazen içerler:

— Bu ne acayip yer, bu ne kırtasiyecilik!» diye söylenirdi. Birkaç kere müdürün muazzam maroken koltuğunun karşısına dikilip:

«— Beyefendi, bu çok aptalca bir iş! Münasebetsiz şeyleri resmen (!) yazmaktan çalışmaya vakit bulamıyoruz.» demeyi aklından geçirdiyse de, duvarda kocaman harflerle yazılı «YA BU DEVEYİ GÜDECEKSİN, YA BU DİYARDAN GİDECEKSİN» levhası sinirlerini yatıştırırdı. Müdür bey, atasözlerini çok sevdiğinden olacak, her odaya bu levhadan ikişer tane astırmıştı. Duvarları sâsleyen diğer levhalarda: «AZ LÂF, ÇOK İŞ» veya «BABANA DAHİ İNANMA» gibi vecizeler yazılıydı.

Hüseyin Hüsnü'nün her sabah, masasına oturunca, gözü gayriihtiyari bu levhalara kayar, sinirleri bozulurdu. Elinden başka şey gelmediği için hışımla evrak dosyasına saldırırdı. İşinin yüzde seksenini yüksek makamlara hitabeden yazılar teşkil ederdi. Bunlar meselâ: «Zahmetsiz gelir temin etme komitesi başkan yardımcılığı yüksek makamına...» veya «Şehirde Orman Yetiştirme Cemiyeti İkinci kâtipliği yüksek makamına...» diye başlar, esasa geçilip durum izah edilir ve: «Yüksek makamlarınızca da tasvip buyurulduğu takdirde...» diye yüksek makam pohpohlandıktan sonra, «Bu vesileyle saygılarımı sunarım...» cümlesiyle biterdi.

Hüseyin Hüsnü önce bu sayısız makamlardan hangilerinin «Yüksek makam» hangilerinin «Alçak makam» olduğunu aklında tutmaya çalıştıysa da, bir müddet sonra işin içinden çıkamıyarak «Sanvuar» her makama «yüksek» yazmayı daha elverişli buldu.

İşinden memnundu. Rahattı, eline iyi para geçiyordu. Bu diyardan gitmektense, ne kadar acayibine giderse gitsin, deveyi gütmeye karar verdi. Yüksek makamın birini bırakıp ötekine yazar, saygılarını sunar, aybaşında maaşını alıp keyfine bakardı. Artık iyice alışmıştı: Farzımuhal birisi «Nasılsınız Hüseyin Bey?» diyecek olsa dahi yüzünü kaldırıp bakmaz, «Resmen yaz!» diye başından savardı.

Hüseyin Hüsnü, müdür beyi memnun etmek için elinden geleni yapardı. Mümkün mertebe fazla çalışır, her görüşte ayağa kalkar, eğilir, hürmette kusur etmezdi. Buna rağmen en ufak bir iltifatına nail olamazdı. Zaten kimseye iltifat etmezdi müdür bey. O kadar ciddiydi ki, güldüğünü dahi gören olmamıştı.

Dairedeki bayan memurlar hakkında söylenenler muhtelifti. Belki de, kâtip Kel Niyazi'nin günü gününe tuttuğu: «Makbule ve Necmiyenin 365 gecesi» isimli notlar hayal mahsulüydü. Fakat her ikisi de kibar kızdı doğrusu. Bilhassa pavyonlara ve lüks lokantalara yapılan dâvetleri katiyen reddetmezler, aybaşında teklifler çoğalınca sıraya koyarlardı.

Dışarda ne yaparsa yapsınlar, mesai saatlerinde kızlar başkâtibin inhisarındaydılar. Yalnız o şakalaşır, güler, konuşur, hattâ punduna getirip yanaklarını okşardı. Hüseyin Hüsnü de öteki memurlar gibi bu hale kızar:

—Utanmaz, derdi. İnsan hiç mesai arkadaşlarına sataşır mı?

Fakat ellerinden bir şey gelmez, müdür beyin başkâtibi suç üstünde yakalaması için dua ederlerdi. Herkes gibi, başkâtip de çok korkardı müdür beyden. Fakat kurnaz ve becerikli olduğundan falso yapmaz, Makbule ve Necmiye ile memurları hasetten çatlatırcasına şakalaşır, güler, eğlenirdi.

Bir gün, nasıl olduysa, başkâtip yokken, Hüseyin Hüsnü Makbuleyle şakalaşmıya cesaret etti. Kahkahalar, kaş göz işaretleri gırla giderken başkâtip nefes nefese odaya girdi. Vaziyeti anlayınca gözleri büyüdü, suratı hiddetten mosmor kesildi. Makbule sesini çıkarmadan önüne bakıyordu. Şunu da söyliyelim ki, başkâtip, Hüseyin Hüsnüden dahа çaplı, daha kuvvetliydi. Yaklaştı yaklaştı, «şarkk» diye zavallının suratına yapıştırdığı tokadın sesini, mübalâğasız, koridordan duyup koştular. Hüseyin Hüsnü'nün yumruklarını sıkıp başkâtibin üzerine atılmasiyle, sırt üstü yere yuvarlanması bir oldu. Ayağa kalktı. Öfkeden çılgına dönmüştü. Herkes kahkahalarla gülüyordu. Hasmının yakasına sarılarak bağırdı:

— Sen namussuzun alçağın birisin, anladın mı uyuz herif? Kel kafalı canavar, sen hayvansın hayvan!

Başkâtip, sanki iltifat ediliyormuş gibi, memnun ve sâkindi. Bu hal Hüseyin Hüsnü'yü büsbütün çileden çıkardı. Ağzı burnu çarpılmış, kendinden geçmişti.

— Sana diyorum kel kafalı, sen katırsın! Eşeksin sen.

Bağırdıkça coşuyor, coştukça daha fazla bağırıyordu:

— Sen dünyanın en kepaze insanısın! Daha doğrusu en kepaze insan müsveddesisin. Duyuyor musun orman kibarı? Sen hem ahlâksızsın, hem terbiyesizsin, hem...

— Ne oluyor?

Herkes taş kesildi. Müdür bey avazı çıktığı kadar bağıran Hüseyin Hüsnü'ye tekrar sordu:

— Ne oluyor?

Hüseyin Hüsnü hâlâ kendine gelememişti. Başkâtibi göstererek:

— Bu hayvanın sıfatlarını sayıyorum!.. Ne mal olduğunu anlasın herkes. Bu itin bu kepazenin, bu haydutun, bu namussuzun... bu hayvanın...

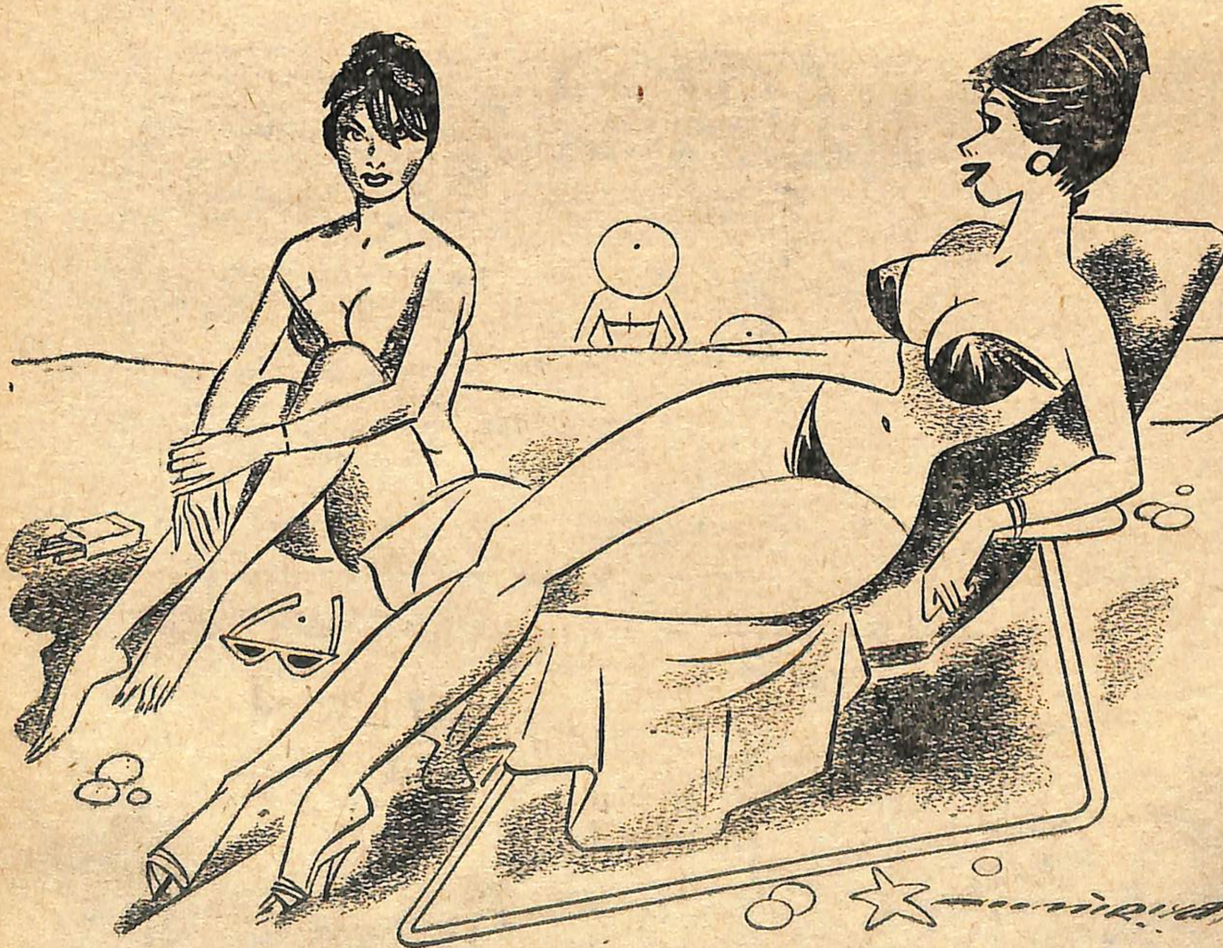
Müdür beyin kaşları çatıldı. Hüseyin Hüsnü'ye dik dik bakarak:

— Yooo, dedi. Ben böyle şey istemem. Kaç senedir çalışıyorsun burada?

— İki senedir efendim.

— Vay mendebur vay! İki senedir buradasın da, hâlâ dairemizin usullerine alışamadın. Kovayım mı şimdi seni?

Başkâtip dahil, herkes önüne bakıyordu. Hiç şakaya gelmezdi müdür bey. Sinirleri yatışan Hüseyin Hüsnü, ne yapacağını şaşırmış kekeliyordu:

— Şimdi senin yerinde bir erkek olsaydı...
— Hayır, senin yerinde bir erkek olsaydı!...

— Bu seferlik bağışlayın efendim! Bir daha münasebetsiz hareketimi görmeyeceksiniz. Başkâtip beyden huzurunuzda özür dilerim efendim.

Başkâtip zevkten bayılacaktı neredeyse. Diğer memurlar da belli etmemeye çalışarak gülüyorlardı.

— Dairemizin ciddiyetine halel getirmeden... Terbiyeli bir memur olacağım. Söz veriyorum efendim.

Hüseyin Hüsnü özür diledikçe müdür bey yumuşıyacağına, daha fazla sinirleniyordu.

— Ne aptal şey yarabbim!

— Vallahi bundan sonra hiç kimseye, değil küfür etmek, bir tek fena kelime dahi sarfetmiyeceğim. Yemin ederim.

Müdür bey deli olacaktı hiddetten:

— Sus be! diye bağırdı. Ahmak! Ben senin kullandığın kelimelere itiraz etmiyorum. Benim kızdığım şey, başkâtip bey hakkındaki düşündüklerini şifahen söylemendir. Tatbik ettiğimiz nizamlar var. Bu dairede herşey resmen yazılır. Budala herif, bunu iki senedir öğrenemedin mi?

— Öğrendim efendim.

— O halde ne miskin miskin duruyorsun? Derhal masa başına. On beş dakika sonra, başkâtip beye söylediklerini bir rapor halinde tanzim ederek, bana vermiş olmalısın.

— Emredersiniz efendim.

Şaşkın şaşkın masa başına geçen Hüseyin Hüsnü'ye yanaşarak tatlı bir sesle ilâve etti:

— Mufassal bir rapor olsun ha!

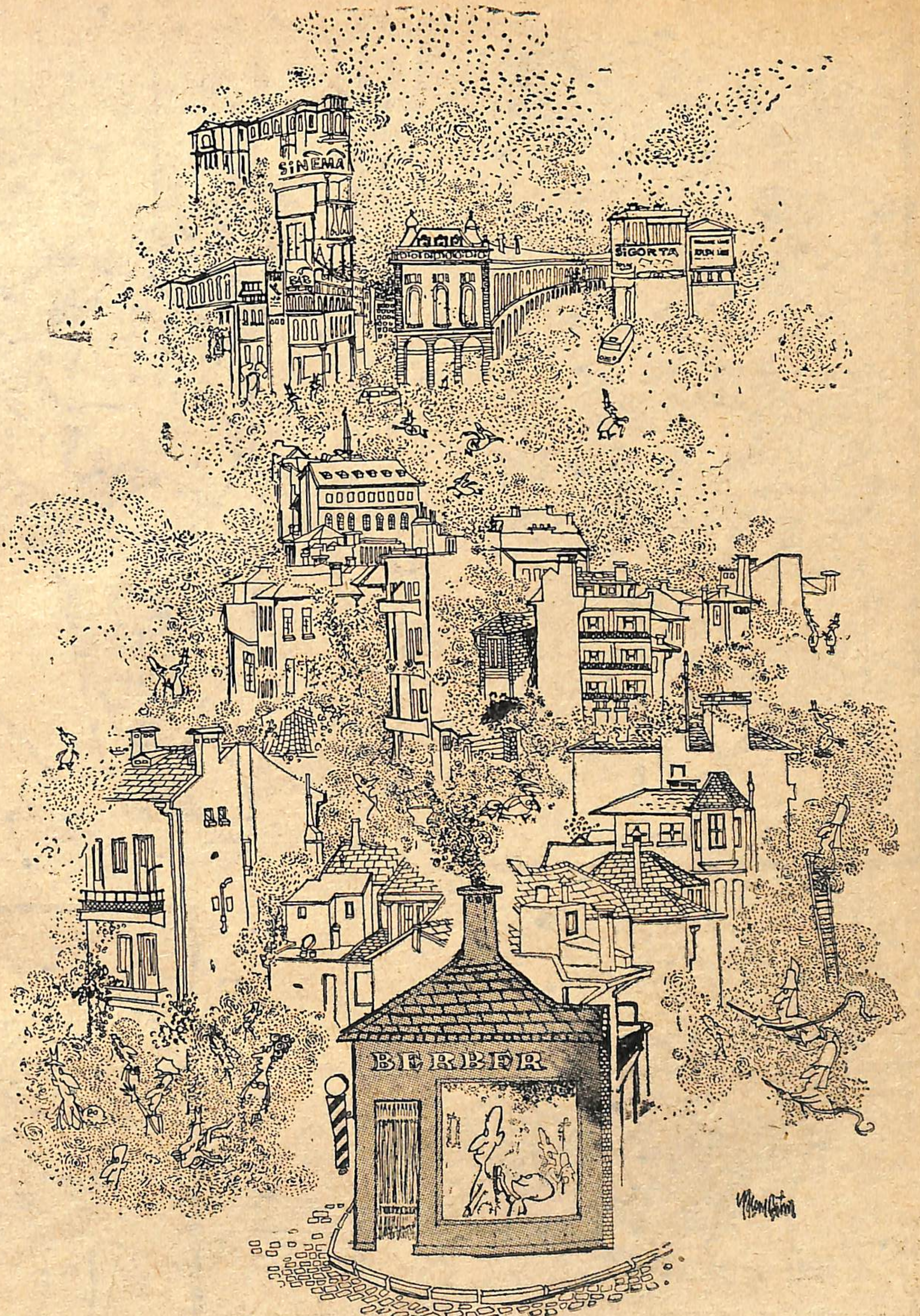
Müdür beyin yüzüne dikkatle bakanlar, senelerdir ilk defa, belli belirsiz tebessüm ettiğini görüp şaşırdılar.

Burhan TOPALOĞLU

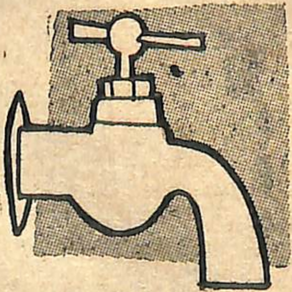
*

Hazır!

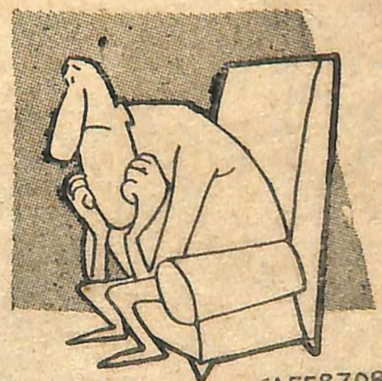
— Alo... Sen misin Aylâ?
— Evet şekerim...
— Şey... Senden bir ricam var...
— Estağfurullah, emret...
— Seni seviyorum...
— Ben de...
— Sahi mi?
— Vallahi...
— Bana varır mısın Aylâ?
— Hay hay... Varırım... Yalnız, şey...
— Ne?...
— Seni tanıyamadım, kimsin kuzum?...

YAZISIZ

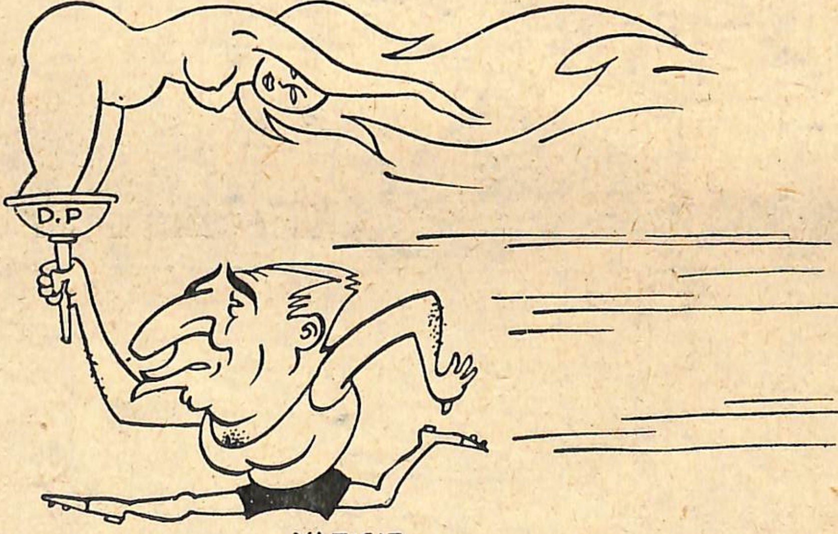
Sulardan sonra elektrikler de kesiliyor... (Gazeteler)

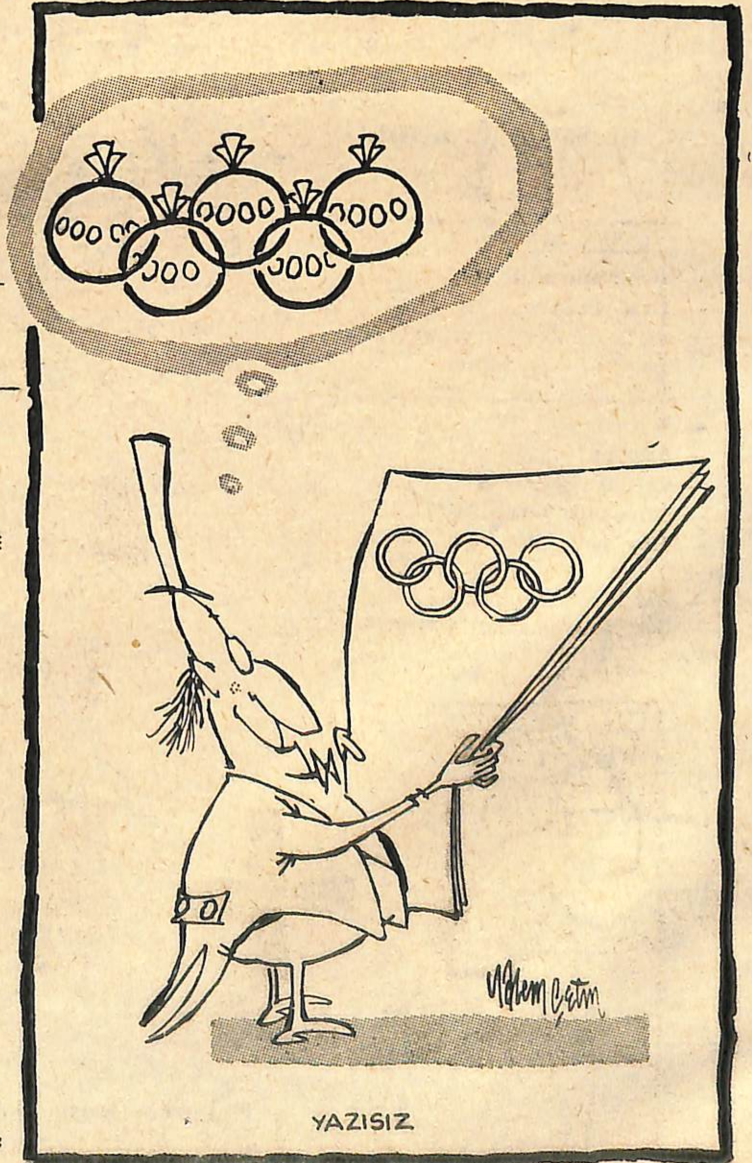
YAZISIZ

-GUZELİM, AHLIN VARSA YÜZME YARIŞLARINA DA SEN GİR!.

YAZISIZ

YAZISIZ

POLİS- VAY CANINA, ZENCİ KOŞUCUYU DA GEÇTİLER!

HIRSLI POLİTİKACILAR

11

TURHAN SELÇUK

ÖRFİ İDARE İLÂN EDİLİR. İSTANBULDA BAŞLAYAN MİTİNGLER ANKARAYA DA SİRAYET EDER. BİR ÇOK TALEBE ÖLDÜRÜLÜR FAKAT HADİSELER ÖNLENEMEZ. DÜNYANIN EN HARİS VE VURDUMDUYMAZ ADAMLARI İSE SIK SIK TOPLANIR PLÂNLAR KURARLAR.

BU ÇOK ZEKİ ADAMLARIN HİÇBİRİNİN AKLINA İHTİLÂL KELİMESİ GELMEZ. HER ŞEY C.H.P. TERTİBİDİR. MİLLET VE ORDU ONLARDAN YANADIR.

MENDERESİN GELECEĞİNİ HABER ALAN TUNCA PARA MUKABİLİ TEMİN EDİLEN KALABALIK BİR GRUBU RIHTIMA TOPLAR..

RIHTIMA ÇIKAR ÇIKMAZ KÜRSÜYE ATILIR...

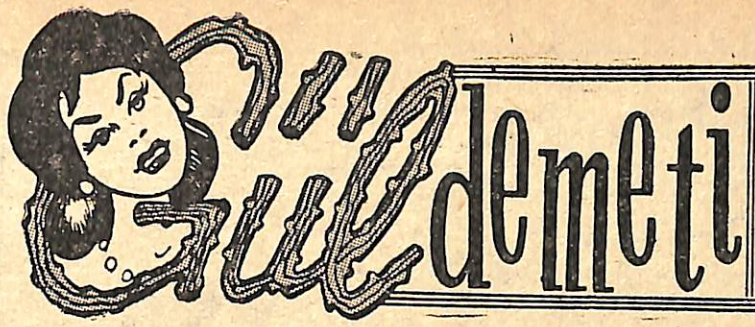
KALABALIĞI GÖRÜNCE YİNE ATIP TUTMAĞA BAŞLAYAN MENDERES ANKARAYA DÖNMEK ÜZEREDİR...

D.P. İLERİ GELENLERİ MENDERES ANKARAYA VARMADAN ÖNCE TOPLANIRLAR...

DEVAMI VAR

O GÜN arkadaşım Faikı evinde ziyarete gitmiştim. Ona bahçe kapısı önünde tesadüf ettim. Mevsim bahardı. Bakımsız bahçeyi yeşil yabani otlar bürümüş, bu vahşi yeşillik içinde papatya, gelincikler açmıştı. Birer iskemle atıp oturduk. Öteden beriden bahsediyorduk. Bir aralık:

— Faik.. dedim. Mademki evinin bahçesi var, neden çiçek yetiştirmiyorsun da bahçenin böyle vahşi bir halde bırakıyorsun?

Faik dik dik yüzüme baktı:

— Çiçek mi?

Dedi. Sonra yakasını silkerek:

— Tövbeler tövbesi!

— Yoksa bahçenin bu vahşi hali şairlik tabiatını mı okşuyor?

Faik:

— Azizim.. dedi. Şairlikle hiç bir alâkam olmadığını pekâlâ bilirsin. Bahçemin bu hali hiç de hoşuma gitmiyor. Fakat çiçek yetiştirmek benim için imkânsızdır. Çünkü hayatımda iki defa çiçeklerin zulmüne uğradım. Onun için çiçeklere ebediyen düşman oldum. Hattâ, üşenmesem şu papatyaları, gelincikleri bile bir dakika yaşatmam!

— Garip! dedim, çiçek düşmanlığını da şimdiye kadar hiç işitmemiştim!

Faik acı acı güldü:

— Hayatımda iki defa âşık oldum... Her iki seferde de izdivacım çiçek yüzünden bozuldu. Bundan sonra bir daha izdivaç teşebbüsünde bulunacak değilim. Çünkü bu teşebbüsümün de yine çiçek yüzünden akim kalacağına artık iman ettim.

Çiçek düşmanı artık hararetlenmişti. Bir sigara daha yaktı:

— Azizim.. dedi, hukukun son sınıfında idim. Bir ahbap evinde, Nermin'e tesadüf ettim. Nermin... Deniz gözlü, güneş saçlı, rüzgâr gibi bir kız! Daha ilk tesadüfte kendisine karşı kayıtsız kalamıyacağımı anladım. O da benimle alâkadar oldu. Sonra birkaç kere daha görüştük. Beni evlerine davet ettiler. Zengin bir ailenin kızı idi. Züğürtlüğüm onları ürkütmedi. İkimiz de birbirimizi seviyordük. Pek tabii olarak izdivaç mevzuubahs oldu. Ailesi de muvafakat etti. O sene mektebi muvaffakiyetle bitirince derhal evlenecektik. İç güveyisi girecektim. Artık sevincimden bastığım yeri gözüm görmüyordu!

Haftada iki kere nişanlımı ziyarete gidiyordum. Nerminin hayatta en sevdiği şey çiçeklerdi. Bunu daha ilk günden itibaren anladığım için sık sık çiçek götürüyordum. Malûm ya... O zamanda serde züğürtlük var! Beyoğlundan çiçek almağa kalkışsam ancak ayda bir kere buket götürebileceğim. Çiçek tedariki için başka bir çare düşünmek icabediyordu.

Bizim evin civarında zengin bir paşanın konağı vardı. Çiçek ve bilhassa gül meraklısı olan paşanın bahçesi hakiki bir çiçek meşheri halinde idi. Bahçeye Zeynel isminde Arnavut bir bahçıvan bakıyordu. Bir gün Zeyneli sokakta tuttum:

— Zeynel ağa, dedim. Bana haftada iki demet gül getir... Ama en iyi güllerden olmak şart... Eğer beni memnun edersen, ben de seni memnun ederim. Evde eski esvaplarım var. Onları sana veririm, olmaz mı, Zeynel ağa?..

Arnavut Zeynel eski esvap vadini işitince sırıtmağa başladı. Bana her üç günde bir gül demedi getireceğini vadetti. Ertesi günü de ilk demeti getirdi. Güller Nermin'in fevkalâde hoşuna gidiyor, o memnun oldukça ben bahtiyar oluyordum!..

Haftaya kadar böyle devam ettik. Bir gün evde namıma bir mektup buldum, açtım. Bir ne görsem? Bizim kain pederden müthiş bir ültimatom:

«Kızım Nermin'e gönderdiğiniz gül demeti içine sıkıştırdığınız pusuladaki yüz kızartıcı talebiniz üzerine kızımın sizinle hiç bir alâkası kalmamıştır. Daha evlenmeden evvel kızımdan elbiseniz kalmadığından bahsederek her ne olursa olsun, eski bir pantalon, bir yelek istemeniz...» Bu satırları okuyunca kurşunla vurulmuşa dönmüştüm. Evvelâ hiçbir şey anlamadım. Sonra biraz zihnimi toplayınca, işin içyüzü gözümde aydınlandı. Ben Arnavut Zeynele olan vadimi unutmuştum. O da gül demetlerini muntazaman geldiği halde eski elbiselerden bir haber çıkmadığını görünce birine bir pusla yazdırıp demetin içine koymuş. Ben de farkında olmıyarak demeti olduğu gibi Nermin'e göndermiştim. İşte ilk izdivacım çiçek yüzünden böyle bozulmuştu!

Kısa bir ân sustuktan sonra devad etti:

— Fakat dahası var.. dedi, geçen sene Nazmiye ile tanışmıştık. Ah azizim.. Nazmiye: Lepiska saçlı, mavi gözlü, inci gibi bir kız! Meş'um bir tesadüf, o da çiçeğe meftundu. Nazmiye hayatımda sevdiğim ikinci kadındı Sevgimizin karşılık görmesi izdivaca yol açtı. İlk seferde ağzım yandığı ve artık halim vaktim de müsait olduğu için, bu sefer çiçek demetlerini Beyoğlundan tedarik ediyordum.

Aradan bir iki ay geçti. Evlenmemiz artık kesinleşince Nazmiye'nin zengin ve alafranga mizaçlı olan babası kızına mükellef bir nişan merasimi yapmak istedi.

O gün için merasim nispetinde mükellef bir buket hazırlamak icabediyordu. Sevgilim çiçeklere meftun olduğu için ben de çiçek ilmine merak sardırmıştım! Her gün Nazmiye ile çiçekçilerin dilinden, çiçekle fal bakmaktan bahsediyorduk.

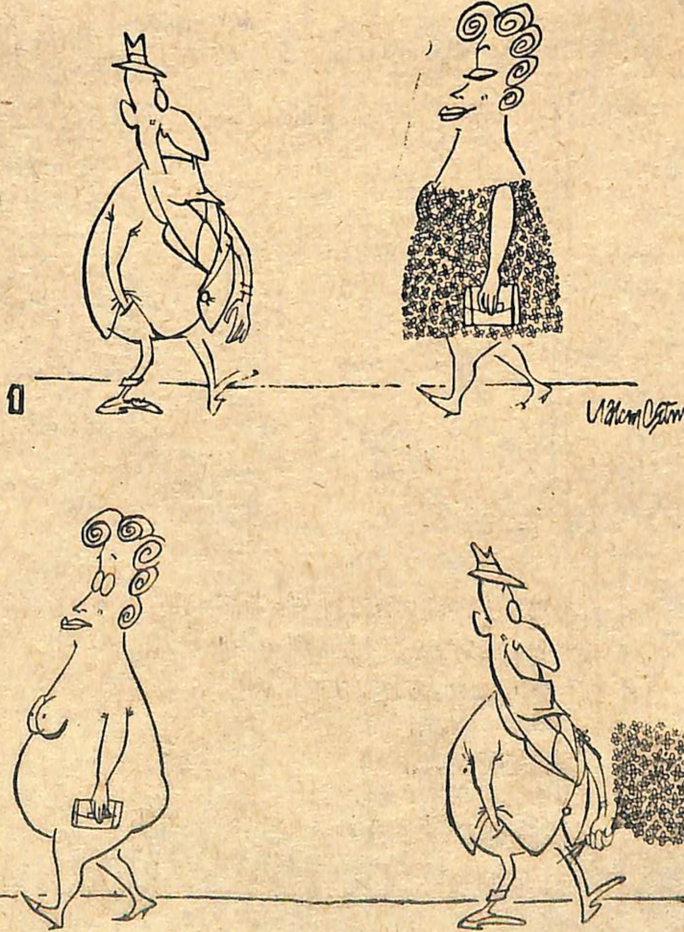
Bir gün böyle konuşurken Nazmiye bana yeni bir şey öğretmişti. Nişan töreni günü, genç kıza takdim edilecek çiçek, demeti safi beyaz gülden olmalı imiş. Sonra bu güllerin arasına o kızın en sevdiği renkli bir çiçekten, kız kaç yaşında ise, okadar çiçek ilâve olunurmuş..

Nişan demeti yaptıracağım gün, Nazmiye'nin bu sözleri hatırıma geldi. Nazmiye'nin mavi menekşeyi çok sevdiğini biliyordum. Nazmiye ben yaşta yâni otuz yaşında idi. Fakat nezaketen bunu bilmemezliğe gelmek ve yaşını daha az tahmin etmek ieabdiyordu. Onun için çiçekçiye yapacağı demet hakkında izahat verirken, güllerin arasına yirmi iki menekşe koymasını söyledim. Ve maksadımı iyice anlatabilmek için Rum herife Rumca «yirmi iki» dedim. Çiçekçiye evin adresini verdim ve nişan gününden bir gün evvel bir adamla nişanlımın evine göndermesini tembih ettim...

Azizim... Evlenmem bu sefer de yine çiçek yüzünden bozuldu. Meğer çiçekçiye yirmi iki diyecek yerde yarım yamalak Rumcamla kırk iki demişim. Nazmiye demeti alınca kendisine kırk iki yaş atfedişime fena halde kızmış... Ayılmış, bayılmış. Malûm ya. Yaş kadınların en hassas damarı...

Ve o günden itibaren bir daha benimle yüzyüze gelmemeğe yemin etmiş!..

K. A.

YAZISIZ!

Müdafaa

Kaya Çalvur, yanında gelene geçene hırlayan azgın bir köpekle dolaşmağa başlamıştı.

Arkadaşı Vecdi Böner sordu:

— Yahu, bu kurt köpeği de ne oluyor? İnsan, yanına sokulmaktan korkuyor âdeta...

Öbürü, sinsi sinsi güldü:

— Ne yaparsın dostum, alacaklılar çoğaldı!

Asrî hayat

Kaynana, damadının evine misafir gelmişti. Bir aralık kiziyle baş başa kalınca sordu:

— Leylâcığım, kocanla aranız nasıl yavrum?..

— Çok iyi anneciğim. Ancak akşamdan akşama kavga ediyoruz!

İyilik alâmeti!

Bir hafta evvel apandisit ameliyatı olmuştu. Karısı sabah akşam doktora telefon edip kocasını soruyordu:

— Nasıl bizimki doktor...

— İyi...

— Allah aşkına doğru söyle doktor.

— Vallahi çok iyi. Hattâ dün gece o sarışın hemşireden bir tokat bile yemiş!

CAFER ZORLU

YAZISIZ!

Gelen var mı?

Bayan S... fazla hoppa bir kadın değildir. Fakat aldığı tavırlar, onu, olduğundan hoppa, şımarık, fettan gösterir. Geçen gün öte beri almağa çıkmış, yanına da hizmetçisini almıştı.

Eve döndükleri zaman hizmetçi kız kapının önünde durdu. Sokağa uzun uzun baktı.

S... merakla sordu:

— Kız, neden içeri girmiyorsun?

Hizmetçi omuzlarını kaldırdı:

— Peşinizden gelen var mı diye bakıyorum!...

Deli gönül

Vahdet Gültekin köprüden geçerken, kısa boylu kısık gözlü bir yolcu, yazarı elinden yakaladı:

— Beyefendi, müsaade ederseniz biraz omuzunuza çıkayım? Saate bakacağım...

Vahdet birdenbire şaşırmıştı. Hayretle sordu:

— Deli misiniz?

Kısık gözlü adam sükûnetle cevap verdi:

— Hayır, miyopum!

Birbirinden baskın

Meşhedi Caferle komşusu Nesimaçi konuşuyorlardı. Nesimaçi dedi ki:

— Ben bir tefa, Kongoya yitmiştim. Orada bir zenci yordum. Oyle siyah, oyle siyah idi ki, yuzunu yormek için yunduz bile lâmba yakmak ektiza oluyordu.

Meşhedi de şöyle mukabele etti:

— Özüm de Eyranda eyle uzun bir adam tanımişem ki, kendisini görmek için ikki deffa bahmah gerekti. Bir yarı beline gadder, bir de yarı belinden yuharı!..

Antika

Yeni zengin, antikaya merak sarmıştı. Bir gün yoktu ki, kapalıçarşıya uğrayıp bir iki saksı, birkaç tabak, üç beş ne idiği belirsiz kırık çanak parçası almasın.

Bir gün, yolu üstünde rastladığı bir kitapçıya uğradı:

— Sizde eski bir şey bulunur mu?

— Elbette!

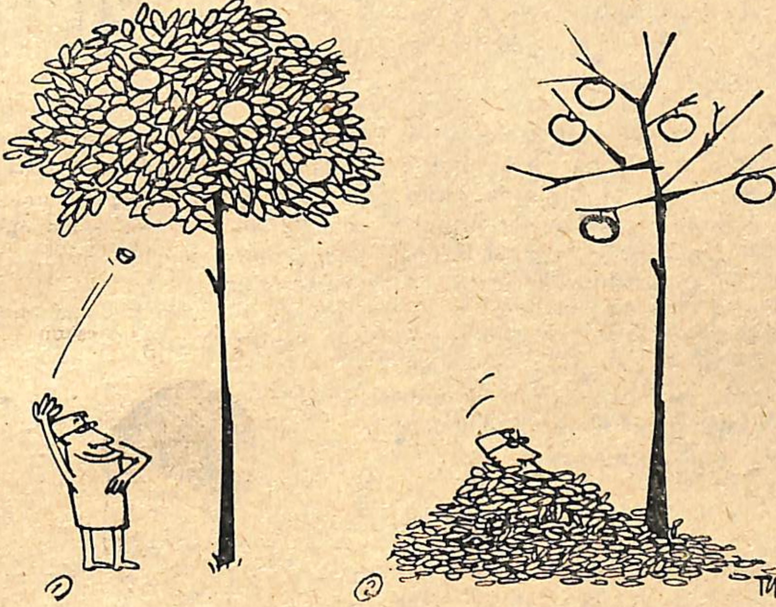
— Fakat öyle bir şey ki, bugün yeniden basılıyor olmasın!..

— Bugün artık basılmadığını size garanti ederim bayım!

Yeni zengin sevindi:

— Ya!.. Fevkalâde!. Nedir bakayım o?

— 1914 senesinde basılmış bir dünya haritası...

YAZISIZ!

Güller, dikenler

Ateş, her soğuğu ısıtabilir. Soğukluk müstesna!

★

Dayanmak için bile size dayanan birini bulmalısınız!

★

Para, yalnız Azraili kandıramıyan usta bir hilekârdır!

★

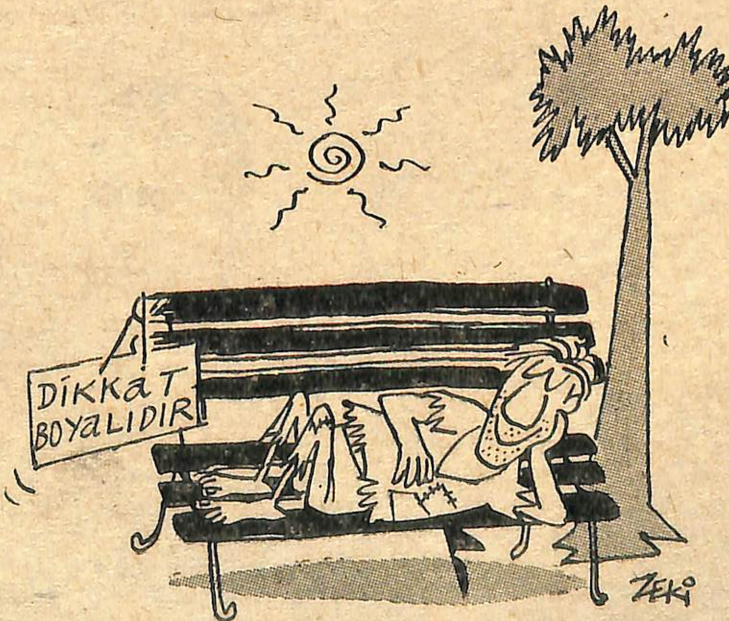
Yalan söyliyeni ayıplar, yalana inanana acırız!

★

Gün olur ki, küçük bir yalan büyük bir felâketin önüne geçer.

★

Doğruluk rağbetten düştüğü nisbette yalan rağbet kazanır!

YAZISIZ!

Sigara

Karısı, sigara düşmanıdır. Mütemadiyen bırakmak için tavsiye eder, durur. Halbuki, doğrusu evde beyaz perde de kullanmıyorlardı. Bir gün yine sigarasına çatıyordu:

— Gayet mânasız! dedi.

— Ne demek mânasız? Mânasız sensin. Sigara sıhhate zararlıdır.

—Haydi canım, sen de kim demiş onu?.. Kitaplarda yazar o senin dediğin, halbuki ben iki kardeş tanırım, birisi seksen yaşına kadar yaşadı, ağzından da bir dakika sigara eksik olmazdı. Halbuki kardeşi sigara nedir bilmediği halde beş yaşında öldü...

Yaş meselesi

Boşanma dâvası açmışlardı. Hâkim kadına sordu:

— Kaç yaşındasınız?

Yüzündeki allıklara, pudralara, en az kırk sene gömmüş olan bayan cevap verdi:

— Yirmi bir!

— Kaç senedir evlisiniz?

Bu sefer erkek cevap verdi:

— On dokuz!

Dişçide

Bay Celâl Kılıbıker, gece sabaha kadar azı dişinin zonklamasından uyuyamamıştı. Ertesi gün, erkenden bir diş tabibinin muayenehanesine damladı.

Dişçi, iri yarı, büyük kıllı elli biriydi. Müşterisinin sözlerini dinledikten sonra, onu koltuğa oturttu, kerpeteni aldı ve tepesine dikildi:

— Açınız ağzınızı..

Bay Kılıbıker, zangır zangır titriyerek kekeledi:

— Açaman...

— Neden?

— Ben evliyim doktor. Nasıl açabilirim ağzımı?!..

Ölçü!

İri yarı bir kadın tuhafiye mağazasına girip dükkâncıya:

— Kocam için yakalık istiyorum! der.

Dükkâncı:

— Peki bayan, verelim, der... Kaç numara olacak?

Kadın düşünür:

— Numarayı bilmiyorum ama, durun size ölçümü vereyim. Nah işte... İki elimin parmaklarını şöyle kavuşturunca boğazını tam kavrıyorum. Bu ölçüye göre verin!.

BİR FIKRA ANLATIR MISINIZ?

— Her hafta Akbaba'ya on beş - yirmi fıkra tercüme ederim. Benden fıkra isteyince bir türlü bulamadım...

Semiramis AYDINLIK

İsim!

Üstü başı renkli tüylerle süslü heybetli bir kızılderili, mahkemeye başvurdu:

— İsmimi değiştirmek istiyorum hâkim bey!... Çok uzun da...

Hâkim sordu:

— Demek isminden memnun değilsin; nedir bu değiştirmek istediğin isim?

— «Dumanı ufku karartan ve sesi gecenin karanlığını yırtarak hızla uçup giden 3.40 lokomotifi» hâkim bey!...

— Peki, yeni ismin ne olacak?

— «Düüt Düüt» hâkim bey...

— Anlatalım arkadaşım ama, fıkranın son cümlesini nasıl yazacaksın sen? İçinde ayıp bir kelime var!

Yalçın ÇETİN

İyi ya!

Evvel zaman içinde, padişahın biri tahtına kurulup oturmuş, vezirleri ile konuşuyormuş. Saray adamlarından biri içeri girmiş:

— Sultanım, demiş, saray kapısına bir adam geldi. Sizi görmek ister. Bırakmak istemedik ama bir türlü gitmiyor. Çok marifetli bir adammış. İllâki marifetini size gösterip ihsanınıza nail olmak niyetindeymiş. Padişah:

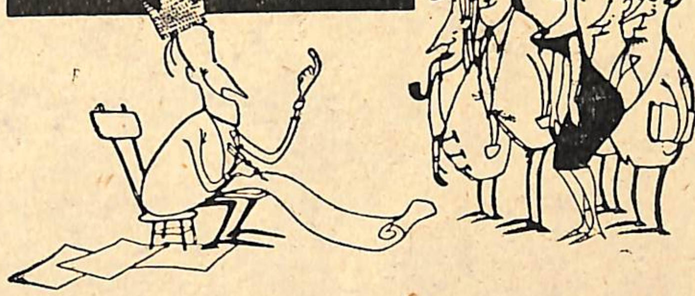
— Alâ, demiş, getirin görelim marifeti nedir?

Huzura kabul edilen yabancı, el bağlamış:

— Padişahım, demiş, kulunuzun marifeti yedi cihanda rastlanmıyacak marifettir. İzin verirseniz yüz metre uzaktaki bir dikiş iğnesinin deliğine ipliği bir fırlatmada geçiririm.

Hazır bulunanlarla bahçeye çıkılmış. Uşaklar yüz metre ileriye bir dikiş iğnesi yerleştirmişler. Adam makaradan uzunca bir ip koparmış, ucunu ağzında ıslatıp sallamış. İp ok gibi fırlamış ve iğnenin deliğinden geçmiş. Adam marifetini tekrarlamış.

Padişah:

— İyi, demiş, hakikaten büyük marifet bu, adama bir kese altın verin, sonra da yüz sopa vurun.

Adam, şaşkınlık içinde sormuş:

— Aman padişahım takdirinizi kazandık, ihsan buyurdunuz. Fakat bu yüz sopa nedir?

Padişah biraz da kızgın:

— Anladık marifet ama ulan, demiş, ne boka yarar be!... Böyle faydasız işlerle uğraştığın için yüz sopayı yiyeceksin!

— Önce bir sigara ver bakalım. Öyle beleşine fıkra anlatmak yok!

Ferit ÖNGÖREN

Propaganda!

Hitler'in meşhur propaganda Nazırı Göbels öldüğü zaman, cennetle cehennem arasında bir yerde sorgusunu yapan zebaniler, cennete mi? Yoksa cehenneme mi? gitmek istediğini kendisinden sorarlar.

Göbels, bir sağa bir sola bakınır. Kapısında «Cehennem» yazılı bölmeden saz sesleri, şarkılar, kahkahalar yükselmektedir. «Cennet» bölmesinde ise derin bir sessizlik hüküm sürmektedir.

Göbels bir müddet düşünür. Cennette o sükûn içinde kalmaktansa cehennemde sefa sürmeyi tercih eder. Zebanilere bildirir.

Zebaniler cehennemin kapısını açarlar. Göbels, daha içeri adımı nı atarken başına bir balyoz iner, tekme, yumruk pis bir çukura yuvarlanır. Kendisine geldiği zaman başında iki cehennem zebanisinin şeytan şeytan sırıttığını görüp sorar:

— Dışardaki o saz sesleri, kahkahalar neydi? Bu yaptığınız ne?

Zebanilerden biri tekrar sırıtır:

— O mu? O bizim propagandamız!

— Ne güzel konuşuyorduk şurda. Bir fıkra istedin şaşırıp kaldık be birader!

Adil AŞÇIOĞLU

Yol yordam!

Bir beyin oğlu güzel bir çingene kızına abayı yakmıştı. Oğlunun yataklara düştüğünü gören babası, biricik oğlunu kaybetmemek için çingene kızını gelinliğe kabule razı oldu ve kızın babasına görücüler gönderdi. Fakat çingene, kızını kabilesi halkından başkasına vermiyeceğini söyliyerek görücüleri geri çevirdi. Bey, adama hususî ricacılar yolladıysa da fayda etmedi. Nihayet beyin silâhşorlarından biri:

— A paşam izin ver de kızı bir de ben istiyeyim, dedi.

Bey de kabul etti. Silâhşor, yanına kendi gibi iki kabadayı alarak gitti, çingeneyi çağırttı ve:

— Ulan hergele, sen miydin kızı vermiyen? diyerek adama verdi sopayı verdi sopayı.

Etraftan başka çingeneler yetiştiler, yalvarıp yakardılar. Onların yardımiyle harap ve perişan bir halde yerden kalkan kızın babası:

— Aman efendim ,nedir suçum, ne yaptım? diye sordu. Ne istediniz de razı olmadım?

Kabadayı gürledi:

— Daha ne istiyeceğiz be? Koskoca bey senin kızını gelinliğe kabul etmeye razı oldu, adamlar, ricacılar yolladı da vermedin?

Çingene:

— Verdim gitti, dedi, ondan iyi damat mı bulacağım.

— Peki, şimdiye kadar gelenleri niye boş çevirdin?

Çingene cevap verdi:

— Yolu yordamiyle istemediler ki a efendim!

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR

Unutuyorsunuz!

Bir kaç yıldır devam eden bir dâvanın son duruşması yapılıyormuş. Her iki tarafın avukatları da biraz heyecanlı, biraz sinirli yerlerini almışlar.

Söz sırasının kendisine verilmesiyle hemen ayağa kalkan avukat, diğer tarafın avukatına dönerek:

— Dünyanın en aptal adamı sizsiniz bay avukat, demiş, çünkü...

Öteki avukat, daha asabi, birincisinin sözünü ağzında bırakmış:

— Yanılıyorsunuz, dünyanın en aptal adamı sizsiniz...

Mahkeme salonunda bir kavganın başlamasından korkan hâkim öfkeyle bağırmış:

— Baylar, burada beni unutuyorsunuz!

F. Cengiz BABALIK

Helbet!

İstanbul'a ilk defa giden iki Karadenizli vatandaş, Beyoğluna çıkmak için tramvaya binerler. Biletçi her durakta, durakların ismini söyler, bir takım yolcular inerler.

— Eminönü.

— Karaköy!.

— Bankalar!..

Biletçi durak isimlerini bağırdıkça inenleri gören ve İstanbul'u bilmediği için biraz da heyecanlı olan Karadenizli, arkadaşına:

— Yaho Amet, der, ha biz nerede ineceğuk?

Ahmet arkadaşına küçümsiyerek bakar:

— Patladun mi da? Helbet bizum da ismimuz okunacak!

Hayrettin İSLÂMOĞLU

Bayan Aynur ile Bay Buyur

ÇİZEN
Yalçın Çetin

EVET BEYEFENDİ, TAMAM... YILLARDAN BERİ ARANMAKTA OLAN VERGİ KAÇAKÇISINI EN SONUNDA ENSELEDİK BEYEFENDİ.. ŞİMDİ KARŞIMDA EFENDİM ADALETİN PENÇESİNDE TİR TİR TİTRİYOR EFENDİM

DI...DI...
DI...
dı
DI...DI...DI..
..dı..
dı..

RÜŞVET VERSE BİLE BIRAKMAYIN. DAİREMDE BENDEN BAŞKASININ RÜŞVET ALMASINA MÜSAADE EDEMEM... ANNADINIZ MI ?

VATAN CEPHESİNE GİRMEYE RAZI OLSA YİNE BIRAKMIYALIM MI ?.. BAŞÜSTÜNE. BIRAKMIYALIM

EFENDİ!.. RÜŞVET VERMEK DEĞİL YA, VATAN CEPHESİNE GİRSEN YİNE SENİ BIRAKMAM ANNENDEN SANA KALAN MİRASIN VERGİSİNİ VERMEMİŞSİN... ADALETİN PENÇESİ YAKANA YAPIŞACAK...

BANA ANNEMDEN ON PARA MİRAS KALMADI

KALSAYDI... BANA NE ? İŞTE BİZ DEFTERE İŞLEMİŞİZ.. YANİ SEN DEVLETİN RESMİ BİR DEFTERİNE KARŞI YALANCI MI DEMEK İSTİYORSUN ?

DEVAMI VAR

ÖLÜLERİ dirilten ADAM

G. DE LA FOUCHARDIÈRE'den: Hamdi Varoğlu

— 28 —

Hattâ ya doktor Cassignol denilen hayvan herif, bu kitaplar hakkında Napoléon'a bilgi vermiş bile olabilirdi. Hattâ hattâ bizzat Napoléon bu eserlere bir göz atmış olabilirdi.

Hâsılı, vaziyet son derece korkunçtu.

O sırada, Alberic Frasson'un oda uşağı içeri girdi:

— Dışarda bir adam var, diye haber verdi.

— Yok canım...

— Evet, kahverengi esvaplı biri.

— Kahverengi esvaplı mı?

Alberic Frasson biraz ferahladı. Kahverengi elbiseli adam, Napoléon olamazdı. Alberic Frasson'un kitaplarında, Napoléon hiç bir zaman kahverengi esvapla gözükmemişti.

Fakat oda uşağı devam etti:

— Galiba bir tiyatrocu olacak...

— Tiyatrocu mu? Nereden anladın?

— Anlamıyacak bir şey yok. Hıh demiş, burnundan düşmüş.

— Kimin?

— Şeyin, efendim...

Herif, başını sağdan sola doğru daire çizercesine bir çevirişle, duvarları dolduran Napoléon portrelerini gösteriyordu.

Akademi üyesi sapsarı kesildi:

— Benim evde olduğumu söyle din mi? Söylemedinse çabuk git, seyahatte de... Hem de İngilterede olduğumu söyle... Oraya gelemez... Ne zaman dönecek derse, harp bitinceye kadar gelmeyecek dersin...

Alberic Frasson'un lâfı ağzında kaldı. Napoléon kapı eşiğinde gözükmüştü.

Kaşları çatık, öfkesi burnunda, etrafına bakınıyordu. Alberic Frasson'un bunca senedir, bunca zahmetle vücuda getirdiği küçük müzenin envanterini yapıyor gibiydi.

Sayın akademi üyesi, dili dolaşarak:

— Evet, haşmetli, dedi. Kahramanlık devrinden kalma beş on hâtıra!

İmparator gürledi:

— Ama bunlar benim eşyam! Bütün şu enfiye kutuları benim... Bu şapkalar benim... Benim şapkalarımın sizin evinizde işi ne, mösyö? Ya kilotum, bayım? Beyaz kazmir kilotum... Kilotumu çalmağa nasıl cür'et ettiniz? Jozefin'in bigudilerini de çalmış!... Alçak!... Marie Louise'in altın kürdanı da burada... Asker!... Çabuk, bu adamı götürüp kurşuna dizin!...

Lâkırdının alt tarafını, mösyö Alberic Frasson'un uşağı anlayamadı. Çünkü Napoléon, öfkeden çılgına dönmüş, kaba Korsika diliyle küfürler savurmağa başlamıştı.

Mösyö Alberic Frasson'a gelince o da koşup ayak yoluna sığınmış, kapıyı içeriden kilitlemişti.

Akşama kadar orada kaldı. Ne ettim de o koskoca kitaplarda, Napoléon devri yerine Charlemegne devrinden bahsetmedim, diye pis pis düşündü durdu.

XIII

— Kabul etmek istemediler, Duboulot... Anlıyor musun, kabul etmek istemediler...

Doktor Cassignol, son derece öfkeli, çalışma odasında, hastalarının kopitone hücrelerinde dolaşmalarını andıran heyecanlı yürüyüşlerle, aşağı yukarı dolaşırken orta yerde durmuş, hâdisenin azametini ifade etmek için kollarını havaya kaldırmış, Duboulot'ya böyle haykırmıştı.

Duboulot nezaketen başını salladı. Aslında kalender adamdı. Harbin başladığı üç haftadan beri daha da neler görmüş, daha da kalenderleşmişti. Onun için, herkesin, her hâdiseyi tefsir için kullandığı tâbiri o da bu münasebetle kullandı:

— Ne yaparsın, aziz dostum. Harp bu!

Evet, gerçekten de harpti, bu. Duboulot'yu bile, modası çoktan geçmiş üniformasını ve kasketini giymek zorunda bırakmıştı.

Duboulot şimdi gar komiseriydi. Ta uzaklarda, Aşağı Dauphiné'de, Rocheplatte kasabasında gar komiseri olmuştu.

Bu mevkiin kendisine ne gibi imtiyazlar vereceğini, ne gibi ödevler yükleyeceğini bilmiyordu. Ama hemen memuriyet mahalline hareket etmiş, gar şefinin karşısına çıkmıştı:

— Geldim, demişti. Harbiye Bakanlığının tâyiniyle geldim. Gar komiseriyim... Vazifem nedir, biliyor musunuz?

Adamcağız afal afal bakmış:

— Vallahi farkında değilim, demiişti.

— Ben de değilim. Ne olacak şimdi?

— Öyleyse uydurduk.

Rocheplate garının hiç de askeri bir tarafı yoktu. Ama yine de, gar komiseri için bir yer hazırlamaktan geri kalmamışlar, birinci mevki bekleme salonunu büro haline koymuşlardı. Faal bir vazifeye tâyin edileceğini ummuş olan biçare Duboulot orada, resmî tebliği bekleyerek, duvara asılı harita üzerine bayraklar iğneleyerek, sabahtan akşama kadar saatlerce boş vakit geçiriyordu.

Romain Ruboulot, bu biteviye hayattan çabucak bıktığı için, günün birinde, bir resmî iş bahane ederek, arkadaşı doktor Cassignol'ü ziyaret etmek üzere Paris'i boylamıştı.

Napoléon bahsi o gün açıldı. Gerçekten de Napoléon'u orduya kabul etmemişlerdi. Cassignol, öfkeli öfkeli söyleniyordu:

—Düşün, birader, düşün. Austerlitz galibini askerliğe kabul etmiyorlar!

— Peki, ne yapıyor, Napoléon şimdi?

— Ne yapacak? Köşdeki beyaz boyalı kahvede oturuyor. Bereket versin, o kahveye. Orası var da, bir parça kafamı dinleyebiliyorum.

Bu beyaz boyalı kahve, dostor Cassignol'ün müssesesinden üç yüz metre ötede, köş başında idi. Mahalle ihtiyarlariyle kendi halinde esnafın devam ettiği bir yerdi.

Bir akşam, Napoléon, bir fincan kahve içmek için oraya uğramış, müşterilerin harp harekâtı hakkında tefsirlerde bulunduklarını duyunca o da onlara iştirâk etmiş, öğresine atıp tutmuştu ki herkes onu büyük bir ilgi ile dinlemeğe başlamıştı. Askerlik işlerinden anlayışla bahsediyordu. Hepsi onu eski bir subay zannetmişti. Üstelik, âdeti olduğu üzere sert de konuştuğu için, dinleyenler itiraza cesaret edemiyorlardı. O günden itibaren adı, kahvede kumandana çıktı. Şimdi her akşam, vakti kerahet oldumuydu, tâ uzaklardan, bir yandan aperatif alarak, bir yandan onu dinlemek için akın akın geliyorlardı. Dükkânlar boşalıyordu. Küçük kahvehane, açıldı açılalı yüzünü göremediği bir müşteri bolluğu içinde idi. Çırak, kadeh, bardak, fincan taşımağa yetişemiyordu.

Fakat bu zafer, müteveffa Napoléon'u tatmin etmiyordu. O daha ne zaferler görmüştü! Kahve dönüşü, doktor Cassignol'e, eskiden mareşallerini azarlarken takındığı tavırla, yükselttiği kekre sesiyle, şiddetle çıkışıyordu:

— Ne haber? Bir şey yapabildiniz mi?... Orduya giriyor muyum?... Beni ne diye dirilttiniz, kuzum?.. Mahalleliye nutuklar çekeyim diye mi?... Yoksa bir hükûmet darbesi daha mı yapmamı bekliyorlar? Ah, o eski memlûk askerlerim şimdi yine elimde olsaydı, bilirdim ben yapacağımı!... Görürdünüz, görürdünüz siz o zaman, şu meclisteki beş yüz zevzek mebusunuzun halini!

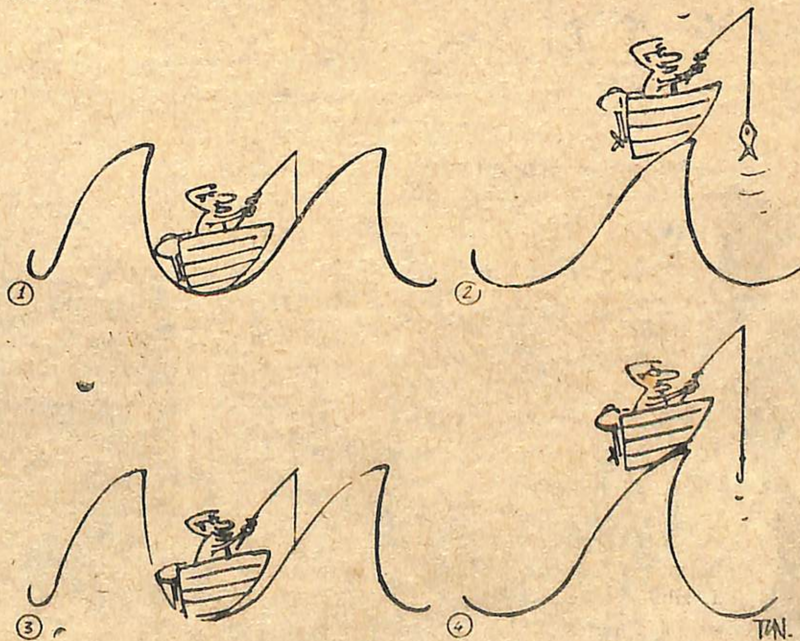
Cassignol, bir yandan korkuyor, bir yandan da, bu müstebit tavırlı hükümdar taslağına fena halde sinirleniyordu. Napoléon'un gerçekten de tahammül edilmez bir hali vardı. Onun elinden çektiklerini şimdi gar komiseri Romain Duboulot'ya anlatırken, ondan alacağı cevabın:

— Ne yaparsın, birader, harp demişler buna!

dan ibaret olacağını biliyordu.

Nihayet, bir gün, duruma çare bulunmuştu. Orduya gönüllü kabulüne başlanmıştı.

(Devamı var)

YAZISIZ!

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ Yazı işlerini fiilen idare eden: KADRİ YURDATAP ★ Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI ★ Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

MİLLETLER GÜLÜYOR

NE SOĞUKKANLILIK?!

Gece yarısına doğru otelin müşterilerinden biri koşarak aşağı indi ve otel kâtibine:

— Çabuk, dedi; çabuk benim odamı değiştirin!

— Fakat sizin odanız otelin en güzel odası...

— İstemiyorum, değiştirin diyorum.

— Manzarası fevkalâdedir; sonra en rahat yatak o odadadır...

— İstemiyorum dedim ya!

Israrı faydasız gören otel kâtibi:

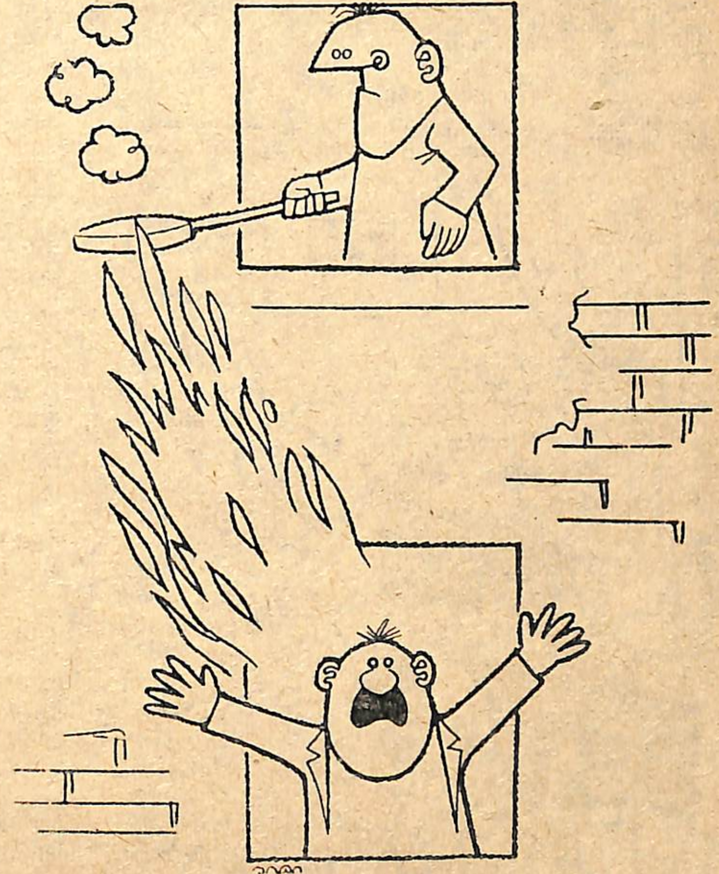
— Peki, dedi; size o halde 10. cu kattaki 555 No.lu odanın anahtarını vereyim.

Bu habere memnun olan müşteri, sesini kesti ve anahtarı alıp asansöre doğru yürüdüğü sırada kâtip dayanamadı, tekrar sordu:

— Peki, söyler misiniz bana, öbür odadan şikâyetiniz neydi?

Bir İngiliz olan müşteri, umursanmıyan bir tavırla:

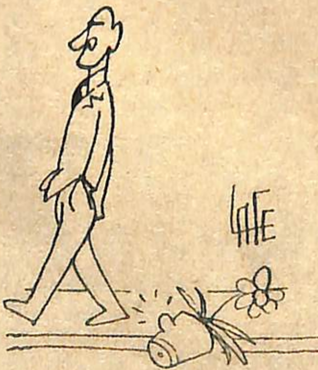
— Ne olacak, dedi; birden perdeler tutuştu yangın başladı da!..

— Senin telefonun yok, benim de gazocağım bozuk, şu yumurtaları pişireyim de öyle itfaiyeye telefon edeyim bari..

Sağlam kafa!

İkisi de..

Bismark bir gün Disraeli ile konuşurken:

— Dostum dedi; kıt'alarımız Afrika'da yeni bir ülke zaptettiler; öyle bir yer ki, orada Yahudilere ve domuzlara kimse kızmıyor.

Disraeli içini çekti:

— Ne yazık ki, ikimiz de buradayız!

Allah bilir!

Dr. William Osler Londra'nın meşhur kliniklerinden birini geziyordu. Amerika'da olduğu gibi burada da hastaların levhalarında teşhis neticeleri kısaca belirtilmişti. Meslâ: Tüberkülöz için TB, Difteri için D, kızıl için S F gibi harfler vardı. Bu arada Dr. William tanımadığı bir rumuzla belirtilmiş birkaç hasta önünde durup sordu:

— Diğer işaretleri anladım ama bu A B ne demek, yeni bir bulaşıcı hastalık mı?

Londralı meslekdaşı açıkladı:

— Hayır, bunlar teşhis konulamıyan hastalar, A B «Allah Bilir» demek oluyor.

Ebediyen

Genç kız, erkeğe:

— Beni böyle bir daha, ebediyen seninmişim gibi, bir daha öpsene sevgilim.

— İhtarına teşekkür ederim canım!

Durak

Kadın, biletçinin yanında ayakta duruyor ve her durakta soruyordu:

— Ben Grant'ın mezarına gelince ineceğim; unutmadınız değil mi?

— Aman, Grant'ın mezarını geçmiyelim!

— Yoksa Garnt'ın mezarı burası mı?

Biletçi sesini çıkarmıyor, sadece içinden okuyordu; yine bir durakta kadın:

— Peki ben Grant'ın mezarına geldiğimi nasıl anlıyacağım? deyince, dayanamadı cevap verdi:

— Benim yüzümdeki memnun tebessümden!..

İpe un!..

Gücü kuvveti yerinde bir adamdı, dileniyordu. Kadın öfke ile çıkıştı:

— Ayıp değil mi? Dilencilik edeceğine çalışsana...

— Çalışıyorum ben madam...

— Ne iş görürsün o halde?

— Ben mi; dominaların üzerindeki siyah benekleri bgyarım ben madam!..

— Peki o halde ne diye buradasın, işinde değilsin?

— Bugün çalışmak zorunda değilim madam; zira domino fabrikası bugün boş domino imal ediyor!..

Güvercinler

Christof Kolomb'un New-York ta büyük bir heykeli vardır. Rivayete göre bu heykel her doğum gününde senede bir kere ye mahsus olarak canlanırmış. İşte yine böyle canlandığı bir doğum gününde röportaj yapmak istiyen bir gazeteci heykele sorar:

— Eğer bir gün sahiden canlanacak olursanız ne yapmak isterdiniz?

Kristof Kolomb cevap verir:

— Oniki milyon kadar güvercini öldürüp intikamımı almak...

İŞ BUHRANI!

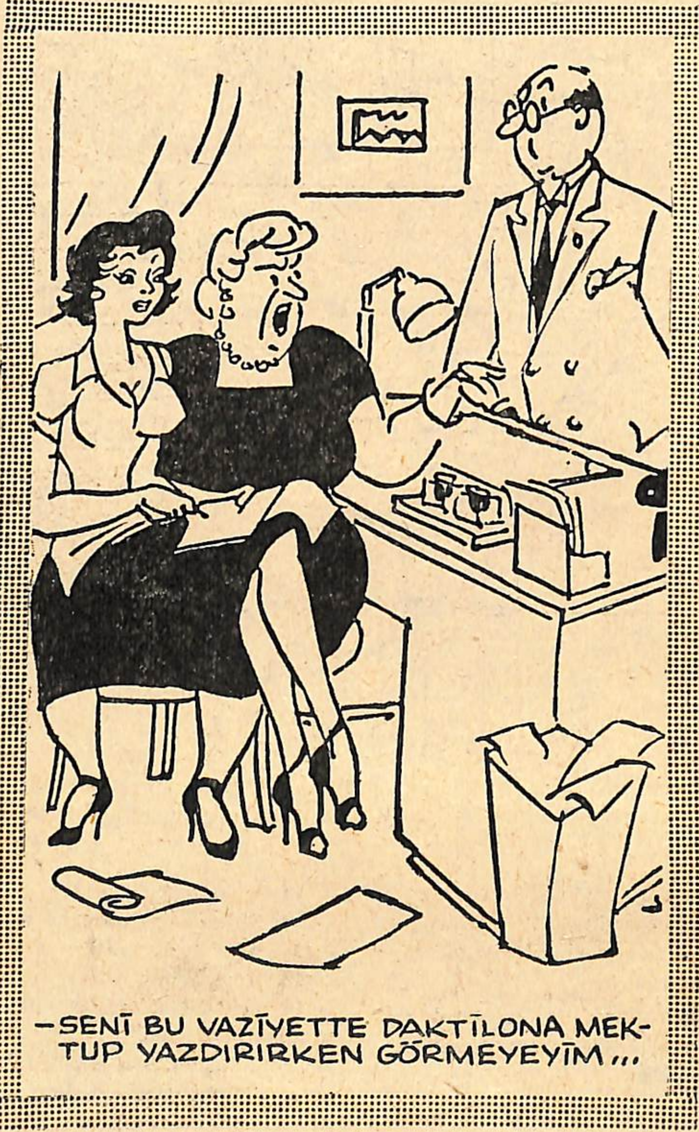
Mr. Green muhtemel bir depresyon hakkında ticaret odasında bir konuşma yapacaktı. Böyle bir buhran çok uzak bir ihtimaldi ama, zihinleri bulandırıyordu. Maksadını açıkça belirtebilmek için Green beyaz bir kâğıt alıp ortasına siyah bir leke yaptı ve ön sırada oturan bir dinleyiciye ne gördüğünü sordu:

— Siyah bir leke! Cevabını aldı. Salonda bulunan birçok kimselere sordu, hepsi ayni cevabı verdiler. O zaman Green:

— İşte dedi; ben de bunu belirtmek istiyorum. Hiç biriniz kocaman beyaz kâğıdı görmeyip, ufak bir siyah leke üzerinde durdunuz.

Dünya

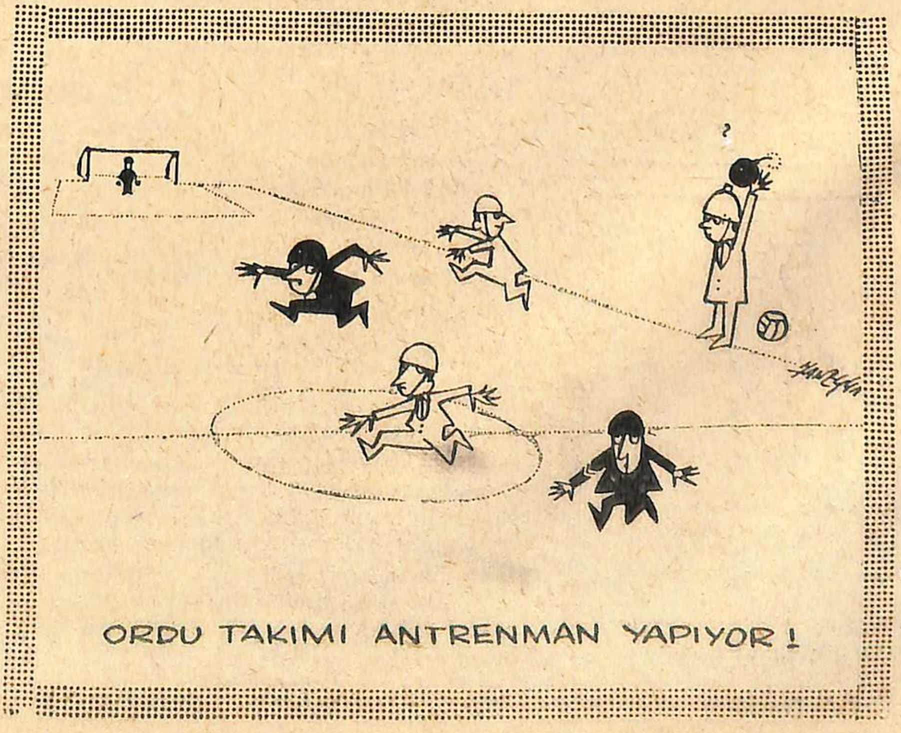
Karikatürleri

—SENİ BU VAZİYETTE DAKTİLONA MEKTUP YAZDIRIRKEN GÖRMEYEYİM...

—BAYAN SAHNEDE EDEP VE HAYÂYA AYKIRI ŞEKİLDE SOYUNMAKTAN, BAY DA ONU ALKIŞLAMAKTAN SANIKTIR!

FENERCİ — NE YAPAYIM KAPTAN, AYDINLIKTA UYUYAMIYORUM...

—NE YEMEK PİŞİRECEĞİMİ BİLMİYORUM!

ORDU TAKIMI ANTRENMAN YAPIYOR!

Yaşadığımız Devrin içyüzü

Hamdi Başar'ın bu kitabındaki bahis başlarından birkaçını okumak bile, insanı, bütün kitabı okumaya sürüklüyor:

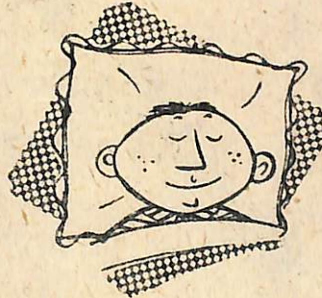
1 — D.P. nin kurulması.
2 — Seçimlerden sonra.
3 — D.P. den ayrılanlar.
4 — İspat hakçılar ve Hürriyet partisi.
5 — Gizli işbirliği müzakereleri.
6 — Altı, yedi eylül hâdiseleri.
7 — İşin son perdesi.

Fiatı 10 Lira

Mesut Aile!

Baba, rahat uyuyuor!

Çocuk, rahat uyuyor!

Anne, rahat uyuyor!

ÇÜNKÜ
HEM CANLARI
HEM MALLARI
Ölüme, Yangına, Kazaya Karşı Sigortalıdır!

Ankara Sigorta

Daima emrinizde ve Hizmetinizdedir!

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: KADRİ YURDATAP
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

Akbaba

Bir plaj çapkını!